

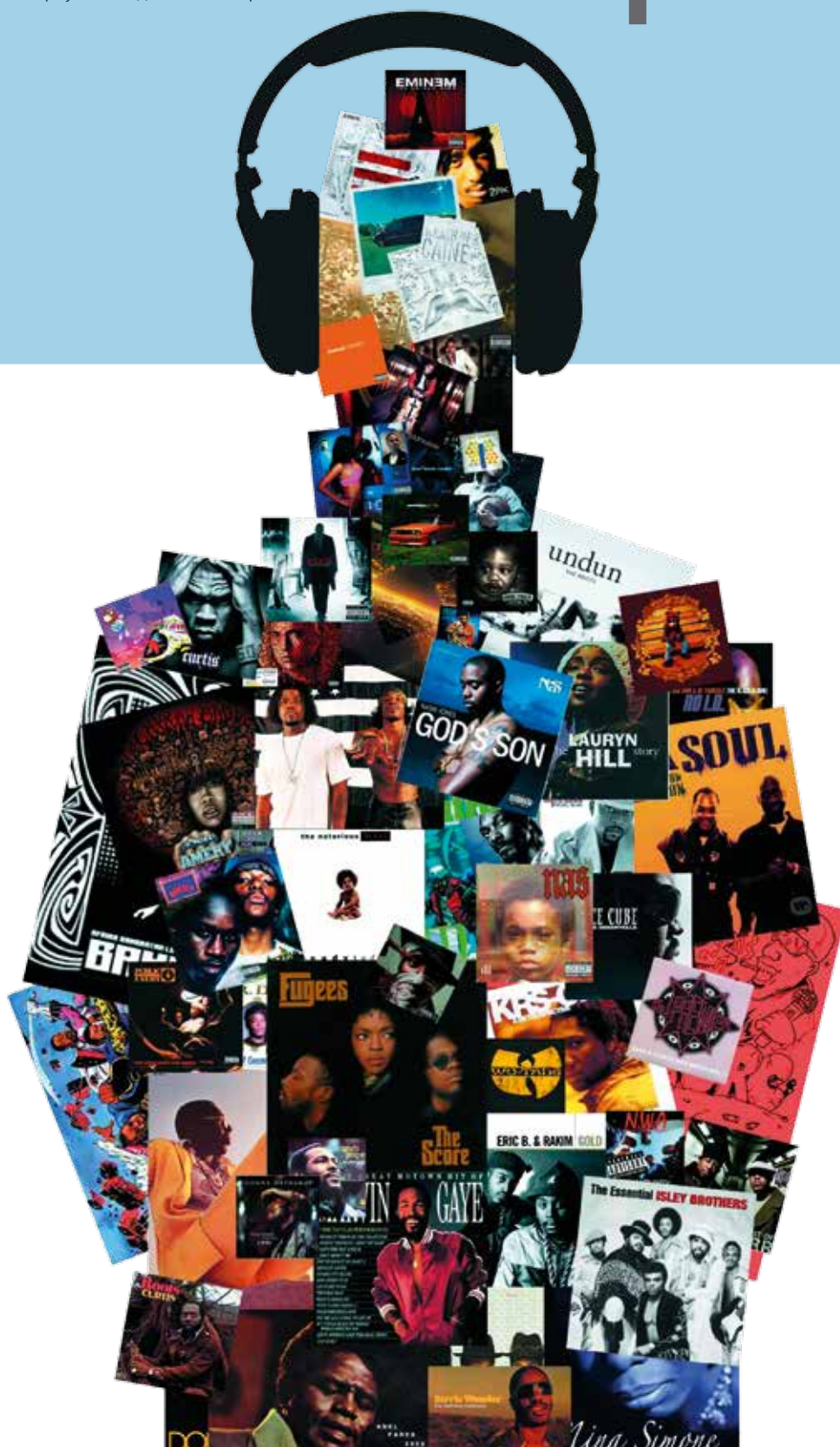
Zlatni presek

број 03 | година 03 | март 2014.

ISSN 2334-7910

ШКОЛА ЗА ДИЗАЈН

Ново лице
школе

Укључи се!

Линије и слова

Здраво, ја сам...

Свет дизајна,
уметности,
архитектуре

Алумни Школе
за дизајн

Посете,
путописи

Свет културе

ЗЛАТНИ ПРЕСЕК

Школа за дизајн, Београд

ISSN 2334-7910

9 772334 791008

ШКОЛА ЗА ДИЗАЈН SCHOOL OF DESIGN

А Г Р Т М

Крупањска бр. 3, 11000 Београд,
www.dizajnerska.edu.rs, didizajn@eunet.rs

Уводна реч

Драги читаоци, поштована Редакцијо,
Са задовољством Вам честитам на освојеној трећој награди на конкурс за најбоље средњошколске часописе. Бројни су догађаји у којима смо остварили успех у протеклој години. Година је прошла у духу прославе јубиларне педесете године од оснивања Школе. Јубилеј је обележен великим бројем изложби, гостовања и акција, чиме је протекла година постала веома важна у културном животу наше земље уопште, али и у историји српског уметничког образовања.

Поводом педесетогодишњице, кроз озбиљан и значајан пројекат, објавили смо *Монографију Школе за дизајн*. Дело је обимно и сведочи о времену настанка Школе и њеном развоју, и о данашњим настојањима и напорима да се одржи континуитет са сродним школама у свету. Часопис *Златни пресек* сублимира свакодневни школски рад и документује да се у савременом уметничком средњошколском животу кључни догађаји одигравају баш у нашој школи. *Златни пресек* ће у будућности, дубоко верујем, бити драгоцен извор информација генерацијама које тек стасавају: хронолошки ће приказивати живот уметности у нашој земљи, архивираће значајне текстове о значајним делима, сведочиће да је језгро уметности управо код нас.

Mirjana

Foto: Irena Đukanović

Идејни креатор и уредник:
проф. социологије Весна Прцовић

Редакција

Дуња Ђорломановић IV лт
Марија Милеуснић IV т
Милица Ђоковић III г
Тиана Тошић III г
Ана Митровић III г

Сарадници

Мартина Кољеншић II лт
Тамара Станковић II лт
Милица Ђоковић III г
Тиана Тошић III г
Ана Митровић III г
Дуња Ђорломановић IV лт
Илија Пантелић IV лт
Сара Милојевић IV лт
Николина Шкундрић IVг
Марија Милићевић IV г
Милица Живановић IV г
Милица Марковић IV г
Марија Милеуснић IV т
Нина Панић IV т

Олга Милићевић (IV лт 2012–2013)
Михајло Златков (IV ид 2012–2013)
Милена Васојевић (IV г 2012–2013)
Марија Станчић (IV т 2012–2013)
Ксенија Томић (IV т 2012–2013)
Адел Фарес (IV лт 2012–2013)

Катарина Јаковљевић

Биљана Генал
Драгана Родић
Драган Ристић
Драгољуб Кочић
Марија Попивода
Милена Ристић
Весна Прцовић
Кристина Кнежевић
Јелена Медаковић
Смиљка Коцић
Марија Анђелковић
Данијела Ђушић

MEGATREND редакција

др Ирина Милутиновић, лектор
мр Љиљана Томић Давидов, директор маркетинга
Јелена Марковић, маркетинг Мегатренд универзитета

Илустрације за насловну страну
Адел Фарес (IV лт, 2012–2013)

Назив часописа

Никола Нешић, (IV ид, 2012–2013)

Графичко обликовање

Тијана Динић

Обрада фотографија

Марија Попивода

Рецензент

Деана Стаменковић

Штампа:

Ротографика, Суботица

Издања часописа доступна су на сајту школе
(www.dizajnerska.edu.rs), где се можете информисати и
о припремној настави за Школу за дизајн.

Текстуалне прилоге слати у електронском облику у
програму Microsoft Office Word (верзија 2000, 2003, 2007), у
фонту Times New Roman, у латиничном писму. Величина
фонта треба да буде 12 pt, у прореду 1.5. Користити формат
странице A4. Користити Serbian (Serbian Cyrillic) тастатуру,
односно употребљавати све словне знакове које употре-
бљавамо у српском језику (нпр. ш, ђ, ч, ђ, ж). Не користити
дељење речи на слоге на крају реда. Користити знаке
навода карактеристичне за српски језик, тако што ћете
за језик документа користити Serbian опцију, што можете
подесити у доњем левом углу (у Word-у).

Слике треба да буду у резолуцији од 300 dpi, у TIF
формату, у СМУК-у, величине до 20 MB.

Адреса: Редакција *Златни пресек*

Крупањска 3, Београд

Телефон: 011 2665 130

E-mail: zlatnipresek50@gmail.com

Реч уреднице

Поштовани читаоци,

Добродошли у трећи број часописа
Школе за дизајн „Златни пресек”.

Настављамо са праксом објављивања
ученичких радова који покривају темат-
ске области часописа.

Са задовољством вам представљамо
наше ученике, њихове успехе, резултате,
кроз веома богат школски живот.

Поносни смо на то што је интересова-
ње за рад на часопису све веће и што успе-
вамо континуирано да у нашу редакцију
укључујемо генерације које пристижу.

Негујући оригиналност, креативност,
критички начин размишљања, верујемо
да ће све већи број ученика следити нашу
мисију и објављивати своје литерарне и
ликовне радове у часопису.

Отворени смо за сваки вид сарадње,
за све добронамерне сугестије у намери
да унапредимо квалитет часописа.

**Зато вас позивамо да и ви постане-
те део нашег креативн тима!**

проф. Весна Прцовић

Vesna Preovic

Ново лице школе

05

Укључи се!

Свечано прослављена
педесетогодишњица
оснивања Школе за дизајн

24

Линије и слова

А шта?

27

Здраво, ја сам...

Адел Фарес

34

Свет дизајна, уметности, архитектуре

Ципела као
вајарско-архитектонски
структуриран облик

40

Посете, путописи

Венеција

46

Алумни Школе за дизајн

Катарина Јаковљевић

48

Представљамо Мегатренд универзитет

49

Садржај:

- 01 Уводна реч
- 02 Реч уреднице

Ново лице школе

- 05 Ново лице школе

Укључи се!

- 06 Београд излог
- 07 Идејно решење намештаја за студио за емисију „Контекст“
- 08 Наши таленти
- 09 Лутке
- 10 Ањина награда
- 12 Изложба плаката у част Параолимпијске репрезентације Србије (ПОКС) и амбасаде Велике Британије
- 13 Интернест тим препоручује
- 14 Реанимација књиге
- 15 Такмичење из историје
- 16 Медаља
- 16 Изложба типографије и калиграфије
- 17 Студио Б
- 18 СВУРФ
- 19 Занимљива геометрија
- 20 Школа керамике
- 21 Мозаик у Монци
- 22 Изложба матурских радова ученика у Кући краља Петра I
- 24 Свечано прослављена педесетогодишњица оснивања Школе за дизајн
- 25 Објављена Монографија поводом 50 година постојања Школе за дизајн

Линије и слова

- 27 А шта?
- 28 Књига
- 29 Мани сентименталност
- 30 Један поглед на глобализацију
- 32 Животни стил као обликовање идентитета
- 33 Константин Велики и Милански едикт

Здраво, ја сам...

- 34 Адел Фарес
- 36 Ђак генерације

Свет дизајна, уметности, архитектуре

- 38 Десет невероватних грађевина инспирисаних математиком
- 40 Владимир Величковић
- 43 Ципела као вајарско-архитектонски структуриран облик
- 44 Прилагодљива модерна елеганција: Тјуб (Tube) столице
- 45 Употреба предмета масовне производње у дизајну

Посете, путописи

- 46 Венеција
- 47 Култура и провод

Алумни Школе за дизајн

- 48 Катарина Јаковљевић

Представљамо Мегатренд универзитет

- 49 Бесплатне студије на мегатренд универзитету
- 51 Нове наде модног дизајна на београдској „Недељи моде“
- 52 Златни момци са индустријског дизајна
- 55 Традиционална изложба најбољих студентских радова факултета за уметност и дизајн

Свет културе

- 56 Књижевне препоруке
- 56 Позориште

У последње време наша школа добија могућност да се похвали много чиме. Текстилци сада могу да уживају док раде на новим шиваћим машинама, које им је обезбедио Факултет за дизајн. Сваки смер је добио своју „личну карту“, тако да уколико неки радозналац жели да сазна што више о вашем смеру, а вама је досадно да му подробније објашњавате, слободно га доведите у школу и дозволите му да вас „легитимише“. Информације о жељеном смеру засигурно ће пронаћи на видљивом месту неког од спратова.

Нашу школу је онедавно украсио мурал који се налази поред „резиденције тет-кица“, тако да сви они којима су већ бивши ученици IV лт а били драги, могу у свако доба да погледају њихове аутопортрете.

И кабинет за фотографију се „поновио“, и то, ни мање ни више, него опремом за дигиталну фотографију. Чини се да ће будућим генерацијама фотографија бити један од омиљених предмета.

Учешћем у пројекту „Дигитална разгледница“, чији је аутор директорка Школе, Јелена Медаковић, у који су укључени ученици и професори, добили смо двадесет нових компјутера и бесплатан интернет током целе школске године, што вероватно значи да ће се љубитељи ЦЕС-а, Ворд Крафт-а, друштвених мрежа и томе сличног, изузетно забављати на великим одморима (наравно, само на одморима). Овај пројекат је финансирала компанија Теленор. Компјутери су инсталирани у „двојци“ која се урбанизовала поставши медијатека и место за окупљање ученика и дискусију.

„Петица“ је постала атеље који ће користити лт-овци, и ту ће се одржавати већина стручних предмета: сликање, цртање, вајање, сликарска технологија и зидне технике. Они ће имати могућност да и своје матурске радове изводе баш у овом атељеу. Стари кабинет техничког цртања претворио се у кабинет за математику, а техничко цртање се „преселило“ у поткровље (пожељимо угодан пењање амбалажерима и ид-овцима).

Вероватно сте већ приметили две беле кутије испред директоркине канцеларије. У срећној кутији можете оставити поруку о томе шта вам се допада, шта вас весели, или можете похвалити неког, а у оној тужној можете да кажете нешто што вам се не свиђа, или што бисте променили.

Кад добро погледам, списак новина је изузетно велик. Ваљда се Школа неће превише уобразити!

Дуња Ђорломановић IV лт

Ново лице школе

Београд ИЗЛОГ

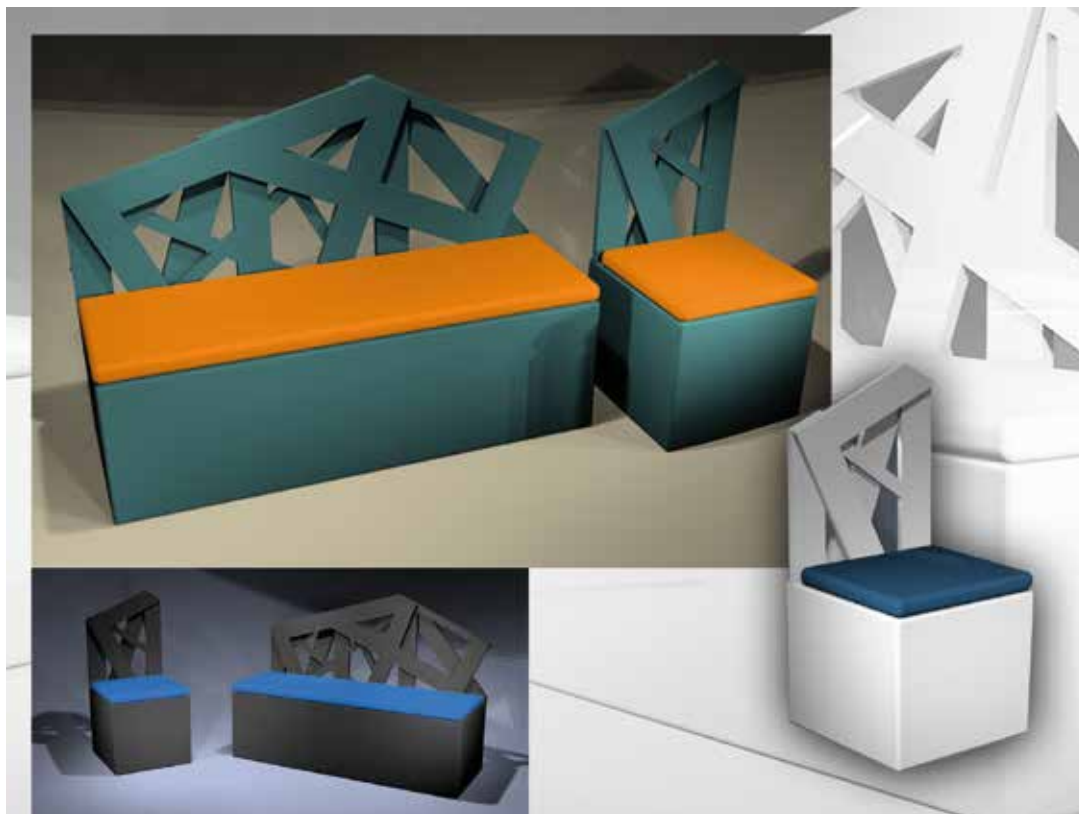
Овим пројектом започета је сарадња наше Школе и Туристичке организације Београда, кроз коју ученици имају могућност да искажу своје знање, креативност и вештине од идејног решења до реализације конкретног пројекта на захтев организације.

На иницијативу Туристичке организације Београда и г-ђе Јадранке Ђорђевић, помоћнице директора ТОБ-а, остварена је сарадња са нашом Школом кроз реализацију идејног решења излога у пословници у Кнез Михајловој улици. Креатор решења је ученица Исидора Ристовски, са Образовног профила индустријског дизајна и ентеријера и ми јој овом приликом честитамо. Посебно се захваљујемо младом професору Урошу Џунићу, бившем ученику наше школе, који је руководио пројектом.

Идејно решење излога је стална поставка, а договорено је да ученици сваке наредне сезоне осмишљавају излог мерчендајзингом као техником подршке продаји.

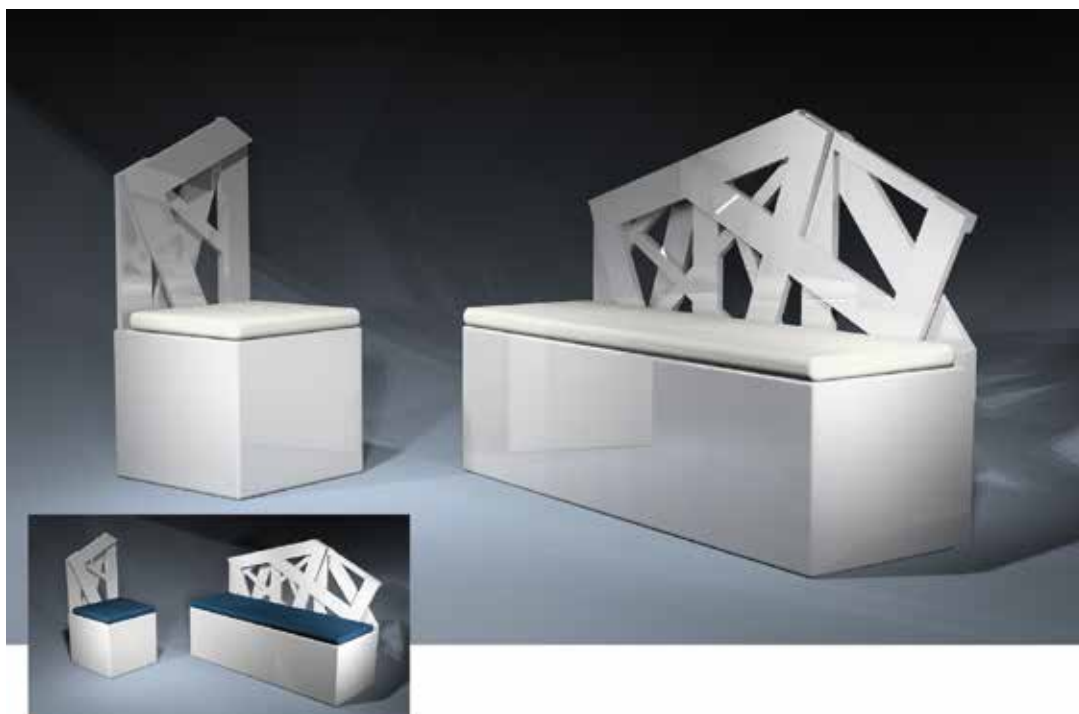
Овим пројектом започета је сарадња наше Школе и Туристичке организације Београда, кроз коју ученици имају могућност да искажу своје знање, креативност и вештине, од идејног решења до реализације конкретног пројекта на захтев организације.

M.H.

Идејно решење намештаја за студио за емисију „Контекст” РТС-а

Рад ученика Образовног профила индустријског дизајна и ентеријера

Наши таленти

Да улагањем у таленте улажете у будућност потврдило је и овогодишње учешће наших ученица у радионицама осликавања мурала на општини Врачар. Ученице треће године Образовног профила графика, Николина Шкундрић IV г и Милица Марковић, учествовале су у периоду летњег распуста од 19. до 31. августа 2012. године у радионицама мурала у оквиру пројекта Фондације за таленте Општине Врачар и Секретаријата за спорт и омладину Града Београда. У радионицама је учествовало преко шездесет ученика узраста од 14–18 година из

Николина Шкундрић IV г
Милица Марковић IV г

свих београдских општина. Креативност, маштовитост и таленат које су Николина и Милица пренеле у свој рад је нешто што је њихову слику, иначе великог формата, издвојило међу осталим радовима. Њихова слика улепшала је фасаду зграде у улици Цара Николаја 61 на Врачару. Велики број телевизијских кућа пропратио је у својим информативним емисијама активности радионица у којима су наше ученице, захваљујући свом раду и таленту, посебно истакнуте. Николина Шкундрић је такође дугогодишњи полазник Фондације за таленте Општине Врачар.

Лутке

Интердисциплинарни задатак, инспирисан ликовима из националне и светске књижевне баштине, реализован је са ученицима III разреда током школске 2012/13. године у оквиру стручних предмета обликовање текстила, обликовање одевања, штампе текстила и ткања.

Под менторским вођством професорки Мирославе Лазаревић Петровић, Зорице Пејчић, Марине Скрињик Ђорић и Милене Ристић, настали су радови у којима су ученици прошли све фазе практичног рада, од идејног решења до реализације у материјалу.

Ученичка постигнућа у оквиру овог задатка била су јавно презентована на 58. Сајму књига у оквиру, први пут организованог, „Дечијег павиљона“, у Дечијој библиотеци „Чика Јова Змај“, као и у изложима Библиотеке града Београда. Посебно интересантна сарадња била је и са Амбасадом Шведске и списатељицом Леном Олмарк, чија је хорор прича за децу „Предај се!“ групи ученика била непосредна инспирација за израду лутака.

М.Р.

Ањина награда

Милена Васојевић, ученица четвртог разреда Образовног профила графика, овогодишња је добитница Ањине награде која се већ 21. годину додељује у нашој школи из Фонда „Ања Вера Чолић“.

Као креативна и вредна ученица, током школовања учествовала је на бројним конкурсима, радионицама, а издвојила је само неке од активности у којима је узела учешће у току школске 2012–2013. године:

- „У септембру сам почела да радим матурски рад на тему: графички идентитет фирме, односно организације „Млади истраживачи Србије“ на коме сам константно радила целе године.
- У новембру учествујем на конкурс Савсковеначки урбан фест – СВУРФ.
- Почетком 2013. године учествујем на радионици Славимира Стојановића у Културном центру Београда, осмишљавајући плакат на тему: 50 година Дворане Културног центра Београда.
- У марту учествујем у радионици поводом Светског дана поезије у Културном центру Београда коју воде визуелна уметница Ана Недељковић и члан групе Шкарт и Песницења Драган Протић Прота.
- У априлу радим на пројекту „Значи зелено 3“ и пројектујем знак и лого. Убрзо дизајнирам плакат и онлајн позивницу поводом изложбе „Занимљива геометрија“.
- У мају сам награђена Ањиним наградом као најталентованија ученица у области ликовног стваралаштва и дизајна у Школи за дизајн због чега сам посебно поносна.”

Овогодишња Ањина награда из Фонда Ања Вера Чолић, која је утемељена 1992. године, додељена је Милени Васојевић, изузетно талентованој ученици четврте године, Образовног профила графика.

Ова престижна награда за коју влада велико интересовање међу ученицима, додељује се двадесет први пут најталентованијем ученику у ликовном стваралаштву и дизајну, на дан оснивања Школе 12. маја као подстицај креативности из области графике, индустријског дизајна и ентеријера, амбалаже, текстила и ликовне уметности.

Ове године у конкуренцији су били: Адел Фарес IV лт, Тијана Кнежевић IV т и Милена Васојевић IV г.

У присуству великог броја ученика и професора, награду је у холу Школе, где је приређена изложба Милениних радова, поделила директорка Школе Јелена Медаковић.

Затим се у име Фондације присутнима обратила и Милени честитала на награди, Ањина сестра, Весна Мила Чолић:

„У име Фонда „Ања Вера Чолић“, честитамо Милени Васојевић освајање 21. Ањине награде. Милена нас је уверила у свој таленат суптилној израза, који је приказала и на својој самосталној изложби организованој поводом награде. Верујемо да је ово признање прво у низу награда које ће Милена у наставку своје професионалне каријере освојити.

Миленин успех, али и осталих ученика који су ушли у ужи избор (Адел Фарес IV лт, Тијана Кнежевић IV т), је резултат тимског напора, јер су у њему учествовали бројни професори Школе, у својству стручних ментора, али и живих учитеља.

Надамо се да Миленин успех представља подстицај млађим генерацијама Школе да раде на себи и развијају свој таленат, те да се баш у њиховим редовима налазе будући носиоци Ањине награде која се у мају сваке године додељује најталентованијем ученику Школе за дизајн у Београду.”

проф. Весна Прцовић

Склоност ка игри и експерименту

Милена је у Школу за дизајн ушла ненаметљиво, као ученица која стрпљиво тражи путеве свог ликовног израза и сазнајно и емотивно расте. Из године у годину скретала је све већу пажњу на свој раскошни таленат. Држећи се елементарних инструкција које су део наставног процеса и наставних садржаја, својим слободним замахом и специфичним сензибилитетом остваривала је изузетне резултате у подручју цртежа, слике и графичког дизајна. Уз духовну, емотивну и интелектуалну димензију њене личности и склоност да експериментише, Милена је успела већ на крају средњошколског образовања да оформи врло препознатљив стил изражавања. Специфичан графизам, култивисана илустративност и слободан гест су елементи њеног деликатног израза. Милена би тихо изговарала своје: „Могу ли мало да се играм?“, а ми, њени професори, смо игру пратили и уживали у њој.

проф. Данијела Ђушић

Изложба плаката у част Параолимпијске репрезентације Србије (ПОКС) и амбасаде Велике Британије

Израда плаката за Олимпијаду у Лондону је била организована под покровитељством амбасаде Велике Британије и амбасадора Мајкла Девенпорта (Michael Davenport).

Плакате су радили ученици четврте године Образовног профила графике. Отварање изложбе је било у јуну 2012. године у Новом Саду на Тргу слободе. Штампу великих формата плаката, као и постаменте финансирала је британска амбасада. Радови су излагани у Ваљеву, Нишу,

Јован Сертић као првонаграђени, Марија Николић и Горан Ракић добили су захвалнице на изложби плаката за Олимпијаду у Лондону.

Ужицу и Београду. Завршна изложба била је у Београду у галерији Њу момент (New Moment). Изложбу су отворили председник Параолимпијског комитета Србије Зоран Мићовић и саветник британског амбасадора Весна Петковић 22. новембра 2012. године. За изузетне радове захвалнице су добили Јован Сертић као првонаграђени, Марија Николић и Горан Ракић.

Интересантно је да је гласање за најбоље радове обављено преко интернета.

М. Н.

ФЕСТИВАЛ КРЕАТИВНОСТИ ПРОЈЕКТА ИНТЕРНЕСТ

Интернест тим препоручује

Ове године Школа за дизајн учествовала је у четвртном циклусу Фестивала креативности пројекта Интернест. Даровити ученици бирају једну од десет понуђених књига и мултимедијално приказују њен садржај. Да би се дошло до коначног решења, морају да се слушају предавања стручњака из различитих области, морају да се прате медији и литература, и мора да се ради на усавршавању информационе писмености. Ученици су дужни да креирају веб портал, на којем се поступно приказују постигнути резултати.

Тим Школе су чинили ученици другог и трећег разреда: Биљана Лазић, Ана Митровић, Јована Радовић, Урош Ранковић, Николина Шкундрић, Јелена Црногорац. Тиму су помагали Катарина Крајновић, Бојана Крушчић и Јован Лојић, као и ученици Основне школе Ђорђе Крстић. Пројекат је водила професорка Марина Скрињик, а помагала јој је Кристина Кнежевић. Тим је радио свега пар месеци. Избор књиге био је условљен уским временским роком – определили су се за књигу мањег

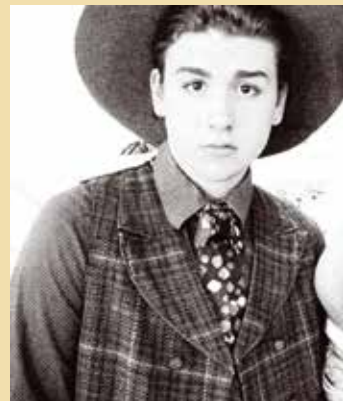
обима. Садржај књиге им је био непознат, али у томе су видели изазов и подстицај за истраживање. Знали су да морају да раде брзо, а квалитетно. Састанке су имали и уживо – у заказаним терминима у библиотеци и кабинетима, али и на свим другим просторима Школе – на степеништу, у кантини и у дворишту, кад год се родила нека идеја. Користили су костиме из позоришта „Бошко Буха“.

Крајем маја у Дому омладине, ученици из двадесет једне школе у Србији представили су мултимедијалне радове. Уживали су гледајући сценске приказе, кратке филмове, музичке обраде, интернет презентације, илустрације. На другом дану Фестивала проглашен је победник такмичења и подељене су награде. У жирију су били: културолог и аналитичар медија Маја Вукадиновић, књижевница Љубица Арсић, редитељ, сценариста, продуцент и теоретичар Станко Црнобрња и професор Универзитета уметности у Београду Александар Луј Тодоровић.

Библиотека Плус, носилац Пројекта, омогућила је сусрет са стручњацима из различитих области. Посетили су бројна предавања, и што је најважније, стекли су читалачке и истраживачке вештине, усавршили техничка умећа. Искористили су медије и могућности интернета за развијање креативности и моћи критичког мишљења.

Интернест тим

Турбулентни историјски догађаји и кретања кроз векове условили су поједине догађаје и културолошке особености народа. Дешавало се да део културолошких особености одолева времену, али и да се формирају нове у налету различитих догађаја, тј. историјских промена. Када се суоче типичности различитих народа, може доћи до непремостивих разлика. Могу ли се све те разлике ублажити или потпуно избрисати? И шта нам је потребно да бисмо до тога дошли? Како спречити сукобе, ублажити нетрпељивост и свет претворити у лепше и пријатније место? Неке од могућих одговора на ова питања пронашли смо у књизи „Геополитика емоција“ Доминика Мојсија. Он нам објашњава који су узроци оваквих ситуација, анализира особине народа и тумачи како би се разлике могле ублажити, а неспоразуми превазићи.

Реанимација књиге

У времену када је човек преплављен информатичким достигнућима и када ниво дигитализације вртоглаво расте, често се питамо да ли ће се књига појавити у измењеном облику и да ли ће књига која има мирис и чије странице имају „уши“ остати само музејски примерак.

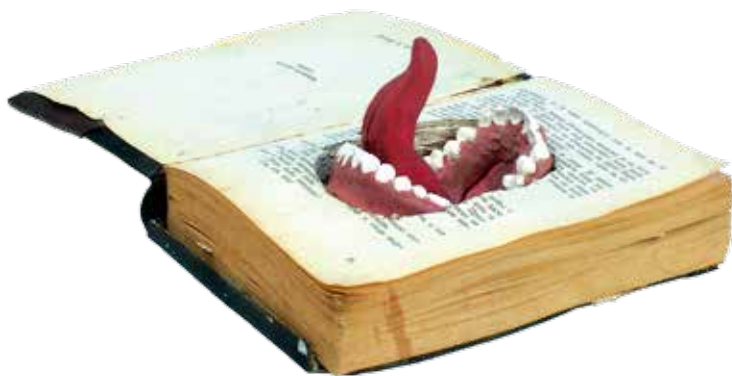
Младим ствараоцима је у доба за постављања и одбацивања културе, као нечег секундарног и пролазног, пружена јединствена прилика за афирмацију својих радова у простору Градске библиотеке. Они су изазвали позитивне реакције публике и оправдали очекивања.

У оквиру предмета вишемедијска уметност, у Библиотеци града Београда је 15. марта отворена изложба „Реанимација књиге“ ученика III лт. Уз подршку професорке Марије Попиводе, која је иницијатор овог пројекта, ученици су добили прилику да представе своје инсталације и оживе књигу као уметнички објекат. У времену када је човек преплављен информатичким достигнућима и када ниво дигитализације вртоглаво расте, често се питамо да ли ће се књига појавити у измењеном облику и да ли ће књига која има мирис и чије странице имају „уши“ остати само музејски примерак.

Из књиге Илије Пантелића извиру разјапљене чељусти. „Књига је симбол знања, учености... Незаменљива је. Али, већина младих данас не чита. Повучени новим технологијама и забавним машинама, млади заборављају на класичне ствари, на уметност каква је некада била. Они као да се плаше књига. Направивши од древних ствари и симбола, демонску креатуру са разјапљеним чељустима, приказао сам тај страх од књиге. Као да је страшна и нико не жели да је узме у руке“.

Нина Остојић сматра да већина младих људи данас говори сленгом, и да енглески језик заузима све више места у нашем језику, па је зато у своју књигу урезала две енглеске скраћенице које млади масовно употребљавају. Она каже да је узрок томе прекомерна употреба интернета и потискивање књиге у други план. „Ако

осмотрите моју књигу са свих страна, уочићете два огледала која не служе да бисте се у њима фотографисали. Одроз у поломљеном огледалу представља одраз нас самих, одраз нечег тренутног, у овом случају стања свести према књизи која је обешена о канап и поражена губитком своје сврхе у друштву. Огледало које је нетакнуто је само нада да ће неко разумети да је наш језик једино што треба да сачувамо“.

На књизи Јоване Беговић се налази светионик, као извор светлости који нам књиге пружају. „Светионик симболише светлост у мраку и не дозвољава нам да се сударимо са таласима и камењем. Наш живот представља брод на пучини, а светионик нам помаже да пронађемо обалу у хладној, мрачној и бурној ноћи“.

Омиљена бајка Тамари Ђорђевић била је „Бајка о Вили Зубић“. Она је своја маштања о доласку Виле овековечила тако што је у своју књигу уградила провидну кутију са својим млечним зубима. „Увек сам маштала како ће Вила уместо зуба оставити новчиће испод мог јастука. Наравно, то се није десило, па сам зато желела да на овај начин представим „Бајку о Вили Зубић“, јер бајке ипак постоје.“

Сара Милојевић је идеју за свој рад добила посматрајући полице препуне књига различитих садржаја и аутора. „Данас свако ко има новац може да пише, тако да у мору књига углавном налазимо ђубре. Зато мој рад представља огромну књигу, напуњену ђубретом у пинк боји, која је обмотана ланцем и закључана катанцем. Овим радом желим да подсетим посматрача да својом вољом може одлучити шта ће читати, и да треба да размисли о квалитетној књизи као нечему што треба очувати“.

Младим ствараоцима је у доба за постављања и одбацивања културе, као нечег секундарног и пролазног, пружена јединствена прилика за афирмацију својих радова у простору Градске библиотеке. Они су изазвали позитивне реакције публике и оправдали очекивања.

Дуња Ђорломановић IV лт

Такмичење из историје

Током школске 2012/2013. године, одржано је такмичење из историје. За такмичење се на почетку школске године пријавило око двадесет ученика, колико их је, отприлике, изашло на школско такмичење.

На општинском такмичењу, које је одржано у Угоститељско туристичком школском центру, 17. марта 2013. године, учествовало је деветоро ученика Школе за Дизајн. Двоје ученика – Миљана Митровић, ученица II т и Љубомир Барџић, ученик I ид одељења пласирали су се за окружно (градско) такмичење.

Градско такмичење одржано је 13. априла 2013. године у Хемијској школи у Београду, на коме је Љубомир Барџић освојио друго место, док Миљана није успела да оствари довољан број бодова за прва три места.

Републичко такмичење одржано је у Нишу 11. маја 2013. године, у граду у коме је рођен император Константин Велики. Пошто се у Нишу обележава 1700 година од доношења Миланског едикта, ученици су као додатни материјал за такмичење имали текст о Константину Великом. Интензивним радом и упорношћу, Љубомир Барџић се темељно припремио и на републичком такмичењу заузео треће место.

Победницима на такмичењу, тј. ученицима који су освојили I, II и III место је, у свечаној сали Градске скупштине у Нишу, дипломе уручио помоћник министра просвете Републике Србије. Свечаној додели диплома присуствовали су и председник Друштва историчара Србије и градоначелник града Ниша.

проф. Драгољуб Кочић

Медаља

Медаља је уметнички производ кружног облика од метала, почасног, меморијалног или јубиларног карактера. Спада у вајарску дисциплину – ситну пластику. У ширем значењу медаља је одликовање за војне и грађанске заслуге, награда за уметничка, научна и спортска постигнућа. На једној или обема странама медаље налази се рељефни приказ / портрет, alegоријски, историјски мотив.../

На часовима вајања /4 лт/ и у корелацији са историјом, српским језиком и књижевношћу, веронауком..., ученици су имали задатак да одаберу значајну личност из књижевне, историјске, научне, спортске области коју ће представити у рељефу, односно медаљи. Први део задатка је био да сакупе што више информација и фотографија личности које ће вајати. Ученици су изабрали да реализују портрет Николе Тесле, Петра Петровића Његоша, Моме Капора, Владе Дивца, Иву Андрића, краља Александра Карађорђевића, патријарха Павла... Други део задатка је извођење и реализација у материјалу / вајарски пластелин или глина/ у што плићем рељефу и приказивање пропорција и карактера личности. Медаље су касније одливане у гипсу и патиниране, тако да изгледају као да су од метала.

Биљана Генал

Изложба типографије и калиграфије

Изложба радова ученика „Школе за дизајн” одржана у Робној кући Београд на иницијативу професора Драгана Ристића, доживела је невероватан успех. Изложени типографски радови ћирилице одушевили су како домаће тако и стране посетиоце, а велики број радова је и продат. У трајању од 9. до 19. септембра 2013, Робна кућа Београд била је место које једноставно нисте могли да заобиђете. Ћирилица је била инспирација за ученике, који су је приказали на мноштво различитих начина. Сваки посетилац је могао пронаћи нешто што му се допада, јер су стилови били разноврсни. С обзиром на то да се све више занемарује ћирилично писмо, ова изложба је подстицај и позив да се сачува наша традиција. Догађај је медијски праћен од стране телевизије Студио Б. Интервјуисане су ученице четврте године Образовног профила графика Николина Шкундрић и Марија Милићевић, као и бивша ученица Марија Вранић.

Николина Шкундрић IV г
Марија Милићевић IV г

Студио Б

Током 2012–2013 године Школа за дизајн је са Студиом Б направила изузетну сарадњу. Поводом 43. рођендана ове реномиране медијске куће ученици-матуранти Образовног профила графика урадили су, кроз програм предмета плакат, 43 плаката на тему „Студио Б“. У процесу креирања решења наши ученици су били гости Студија Б, а касније су, у више наврата, новинари и сниматељи били гости на самим часовима предмета плакат, како би медијски представљали ток израде решења. На крају реализације решења плаката следиле су изложбе, прва у холу палате Београђанке, затим у позоришту Атеље 212 и у галерији Општине Палилула. Додељене су и три награде медијске куће Студио Б, као и једна награда галерије Пале. Награђени су Маша Аврамовић, Марија Кресовић, Стефана Максимовић и Невена Црногорац. Важно је истаћи да је овакав начин рада изузетно мотивисао ученике и да су дали добра графичка решења, као и да су прошли један пут од идеје до реализације у галерији. Школа за дизајн се овим путем најбоље презентовала пред јавношћу Београда и Србије. У периоду од октобра 2012. до јуна 2013. године, телевизија Студио Б је више од 50 пута емитовала прилоге посвећене овој сарадњи. Пројекат сарадње водили су и са својим ученицима реализовали професори Драгана Родић и Драган Ристић.

професор Драган Ристић

СВУРФ

Савсковеначки урбан фест – СВУРФ је манифестација из области музичког, ликовног и драмског стваралаштва која на општини Савски венац сваке године окупла основце, средњошколце и студенте који својим креативностима обогаћују културу Београда. Школа за дизајн је узела веома значајно место у овој манифестацији у свим њеним сегментима, ликовним, музичким и драмским. Прошла, 2012. година, била је пета јубиларна, у којој је Школа за дизајн освојила десетак награда из ликовних области: плакат, фотографија, цртеж, слика, акварел... Радови наших ученика подижу ниво ове манифестације, а самим тим и углед школе. У протеклих пет година учествовало је око 150 ученика Школе за дизајн и освојили су око 50 награда. Наравно, сваке године и Школа за дизајн као и професори Драган Ристић и Драгана Родић добијали су посебну награду за успешно учешће на овој значајној манифестацији.

професор Драган Ристић

Занимљива геометрија

Пројекат Занимљива геометрија обухвата изложбу, радионице, презентацију и хуманитарну акцију. Пројекат је подржан од Секретаријата за спорт и омладину Београда. Аутор пројекта и модератор радионице је Милена Ристић, проф. Школе за дизајн.

У Културном центру Београда су од 14. до 21. априла били изложени радови ученика Образовног профила текстила (пројектни задаци Компоновање геометријских елеманата). У оквиру изложбе била је организована радионица, у којој су учествовали ученици из Математичке гимназије и Школе за дизајн (Јелисавета Врачарић, Катарина Крајновић, Миљана Митровић, Лука Мишић, Драга Николић, Јелисавета Рапаић и Мина Максимовић, Исидора Ивовић, Ива Шибалић.

Дружење је трајало три дана, склопљена су нова пријатељства, размењена искуства, слушана занимљива предавања (Геометрија коју знам – предавач Бојана Матић, проф. Математичке гимназије; Геометрија у моди – Марина Скрињик Ђорић, проф. Школе за дизајн; Геометрија у савременој уметности – предавач Јелена Радовић, проф. Школе за дизајн), тимски су решавани математички задаци, који су потом коришћени за стварање идејних решења – мотива за штампане апликације на текстилу.

Математичари су се боље сналазили са бројевима, а дизајнери са бојама, али размењујући знања и различита схватања о геометрији дошло се до заједничких решења.

М.Р.

Школа керамике

Први пут је у Школи организована бесплатна школа керамике за коју је владало велико интересовање. У току школске године ученици су имали прилику да од изузетних професионалаца и ентузијаста, Михајла и Марице Петровић стекну знање и вештине из ове области. Часови су се одржавали у учионици за Моделовање. Захвални смо градским властима које су биле покровитељи овог курса.

Михајло је дипломирани дизајнер керамике и члан УЛУПУДС-а. Учествовао је на више од 50 колективних изложби, а реализовао је и неколико пројеката везаних за дизајн. Заједно са супругом Марицом, академским керамичарем, један је од организатора колоније „Драгачевска теракота“.

Скоро двадесет година у свом атељеу „Damm Keramik Studio“ баве се израдом и продајом керамичких употребних предмета и сувенира, као и едукацијом (сарадници су АД „Буро Салај“ где воде разне курсеве керамике). Михајло је добитник неколико награда у земљи и иностранству, као и признања за едукацију. Верујемо да ће се сарадња са овим изванредним уметницима наставити.

М. Н.

Краљевство и зазидан мозаик

– одломци –

...И прођоше кроз гробља и куле,
засвираше оргуље и фруле.
Радозналост све путнике пече,
кастањете и тасови звече.

Свако жели да види што више,
ал' се Мишо ваздан ломно њише:

„Кристо, аго, ако Бога знадеш,
драгоцену моје време крадеш,
пијаца ме миришљава чека,
узми храну, а лепоте нека!“

„Старче Мишо, то Вам мудро није,
сву лепоту наша душа пије.

Ви идите, ако тако мора.

Ми бићемо, док не сване зора!“

Старом Миши не беше баш право,

од лепоте не мож' живет' здраво,

али ипак, он на пијац крене,

нека Криста у лепоти вене.

Овде оста Смиљка Султанија,

души јој је лепота знанија;

овде оста Неимарка Живка,

њеној души лепота је питка;

овде оста Иво Куцан лично,

лепота је нешто врло дично;

овде оста и Јована Беже,

лепота се око душе стеже;

овде оста заљубљена Мила,

лепота се њеној души снила;

овде оста Прозанија Дуња,

дира душу лепота ко муња.

Проведоше овде силне сате,

ал' морају Монци да се врате,

похиташе на возове касне,

међ' лепотом све су муке сласне!

...И дођоше пред бедеме чврсте
и згрчише своје снажне прсте.

Шта ће страшна герузија рећи

ак' путници славу неће стећи?

Ал' на радост, ваљан чаршав паде,

Агиница тешку књигу даде.

Султанија срећно маше руком,

Стари Мишо окончачо с муком,

Неимарка раздрагано пева,

Мила Сара с олакшањем зева.

Бег Јована дражесно се смеши,

Прозанију олакшање теши,

Иво Куцан проматра у миру,

сви кренуше ка последњем пиру.

Негде тамо герузија чека

све да сазна бајку из далека.

Шта ће страшна герузија рећи

када успе силну радост стећи?

Дуња Ђорломановић IV лт

Мозаик у Монци

Мозаик је јединствена техника. Он захтева беспрекорну организованост и уредну поделу посла. Пре свега, треба добро проучити скицу и одредити које су боје камена погодне за израду. Касније треба увеличати скицу, прецртати је на танак папир, сломити довољно камена, припремити лепак и отпочети ређање.

Рекли су нам да треба да изведемо победничку слику на тему Миланског едикта у мозаику. Почаствоване смо! Као прво, до сада нисмо имале прилике да радимо у тиму, осим Саре, која је то искусила неколико пута. Пред нама је велики задатак, а и очекивања су велика. Сазнале смо да ћемо учествовати у културној размени између Италије и Србије, коју је пре тринаест година отпочела организација „Пријатељи будућности“ („Amici del futuro“) и да ће мозаик који израдимо бити наш поклон Монци. Велика је част и реткост добити овакву прилику и презентовати своје залагање.

Допао нам се тимски рад. То је могућност да се размењују искуства, укрштају различити рукописи и сједињују другачији ликовни језици. Оно што не примети једна од нас приметиће остале, и то је највећа предност рада у тиму. Ту су и шале, дискусије и лековити смех који умањује умор. Мозаик је јединствена техника. Он захтева беспрекорну организованост и уредну поделу посла. Пре свега,

треба добро проучити скицу и одредити које су боје камена погодне за израду. Касније треба увеличати скицу, прецртати је на танак папир, сломити довољно камена, припремити лепак и отпочети ређање. Изазов је био урадити мозаик који Милица нам је олакшала посао сликајући тако да правац четке указује на правац којим ћемо ређати камен.

Велику помоћ и подршку пружили су нам наши професори, Кристина Ристић, пре свега, која нас је бодрила неизмерно и ниједног тренутка није посумњала у нас. Неизоставна је и стручна помоћ проф. Данијеле Ђушић и проф. Катарине Јаковљевић.

Радиле смо без потешкоћа. Било нам је занимљиво да гледамо како наш мозаик расте из дана у дан. Неописив је осећај када одемо кући знајући да смо обавиле велики део посла како ваља. Тада знамо да ћемо сутра радити брже и постићи више. Мада, најлепши је осећај ставити последњи камен у низу и рећи да смо задовољне.

Дуња Ђорломановић 4 лт

Милица Живановић
Јована Беговић
Сара Милојевић
Ивана Куцина
Дуња Ђорломановић

Изложба матурских радова ученика у Кући краља Петра I

Матурски радови ученика средње стручне Школе за дизајн у Београду приказани су у јуну на традиционалној изложби у Кући краља Петра I на Сењаку.

Изложбу је свечано отворила директорка Школе Јелена Медаковић, академска сликарка и бивша ученица Школе.

Затим су све присутне поздравили Немања Врањковић, заменик генералног директора Студија Б и Миодраг Јањић, директор Куће краља Петра.

Својим радовима ученици су представили пет образовних профила Школе. Посетиоци су се могли уверити да су на крају четворогодишњег школовања ученици оспособљени да реализују свој пројекат од идејних скица, њихове разраде, техничке припреме до финалног производа.

У време када се индустрија приватизује, за Школу је велики изазов да се у току четворогодишњег школовања ученици оспособе за самостални рад у областима које послодавац и тржиште захтевају.

Као и увек до сада, ученици Школе су организовали занимљив музички програм.

М. Н.

Свечано прослављена педесетогодишњица оснивања Школе за дизајн

У Свечаној сали Скупштине града, 7. новембра 2013. године свечано је обележено 50 година од оснивања Школе за дизајн. У присуству великог броја бивших и садашњих ученика и наставника, као и званица из јавног и културног живота, скупу се обратила директорка Јелена Медаковић. У свом надахнутом говору осврнула се на досадашњи развој школе, представила монографију школе, као и бројне реализоване пројекте.

Затим је присутне поздравио Драган Маринчић, начелник Одељења за средње образовање и васпитање у Министарству просвете, науке и технолошког развоја. О концепту образовања школе, условима у којима је основана, признањима и

угледу који ужива у земљи и свету, говорили су ученици, као и дугогодишњи директор, и један од оснивача школе, Гојко Варда.

Директорка школе уручила је признања за подршку ученичким постигнућима, сарадницима, поштоваоцима и донаторима школе.

У уметничком делу програма посетици су имали прилику да виде кратак филм о школи, а у холу испред свечане сале били су изложени панои на којима су представљени образовни профили, као и радови ученика са Образовног профила текстила.

На крају програма у пријатној и свечаној атмосфери приређен је пригодан коктел.

проф. Весна Прцовић

Објављена Монографија поводом 50 година постојања Школе за дизајн

Идеја и намера свих нас који смо учествовали у реализацији овог пројекта била је да се представе и сачувају подаци о успешном вишедеценијском деловању Школе од њеног оснивања 1963. године.

На 240 страна кроз сећања наставника, директора, бивших ученика, кроз фотографије и радове ученика, упознајемо се са педесетогодишњим постојањем ове образовно – васпитне установе.

Издвојили смо и тако сачували од заборавља за сва прошла и будућа поколења оно најбоље што је Школа дала, по чему се сврстава у сам врх средњих стручних школа.

Пола века постојања, развоја и напредовања Школе резултат су труда и ентузијазма великог броја наставника као и шире друштвене заједнице. Најбољи показатељ њене успешности су успеси њених ученика, о чему постоје бројна сведочанства.

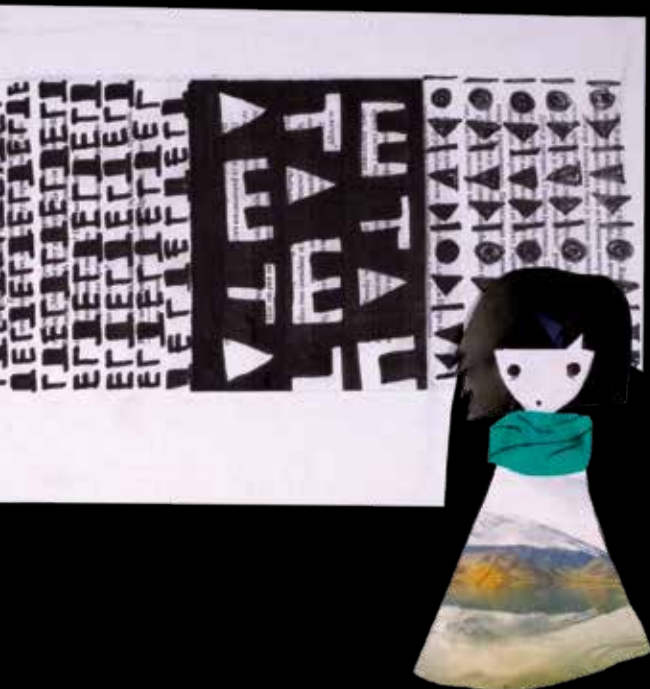
Међутим, треба посебно истаћи и велики значај општеобразовних предмета који су основ за исказивање индивидуалности, креативности и слободног промишљања стварности у образовању техничара дизајна.

Монографија је прилика да се подсетимо на протекле успешне године, али и да подстакнемо будуће генерације да дају свој допринос даљој модернизацији Школе за дизајн.

проф. Весна Прцовић

50
SCHOOL OF
DESIGN
ШКОЛА ЗА
ДИЗАЈН

А шта?

С ким ћу ја да останем млада ако сви ви остарите?

Четвртак.

Побегла сам са неколико часова – ни сам сигурна који је разлог био у питању, вероватно ми се само није ишло на часове, а ја себи причињавам тај луксуз да радим шта хоћу.

Села сам у школски ве-це на последњем спрату, сама.

Имам осамнаест година, и званично више ме нико, осим саме себе, не сматра за дете. И онда иде низ животних обавеза:

Изабери живот. Изабери факултет који ћеш да упишеш. Изабери професију. Изабери породицу. Изабери велики телевизор, машину за веш, аутомобил, ЦД плејер и електричне отвараче. Изабери добро здравље, низак холестерол и стоматолошко осигурање. Изабери стан. Изабери пријатеље. Изабери рекреацију и пртљаг који се слаже. Изабери гарнитуру и тканину. Изабери све то и онда се пробуди у недељу ујутру и запитај се ко си уопште. Изабери да седиш на каучу и гледаш програм који ломе дух и ум, трпајући брзу храну у уста. Изабери да иструнеш на крају свега тога, у мизерном дому, оставивши ништа више осим срамоте којом си заменио сам себе. Изабери будућност. Изабери живот.

Не разумем смисао оваквог живота. Монотонија и досада.

Ништа ми није јасно и постављам питања са оним дечијим „А?“ на почетку.

А како, а зашто, а шта, а где, а када, а колико, а је’ л морам?

Не морам.

Извадила сам папир и оловку и илустровала, веома наивно, онако како то деца раде, свако своје питање.

Илустрације су се појавиле у форми девојчица, и свака од њих има капу која представља неку животињу.

Када бисмо обратили пажњу на симболику, могли бисмо да кажемо да капа у форми зечјих ушију представља страх, капа у форми рибе представља жељу за

слободом, јер мени се још увек плива и не упада ми се ни у какву колотечину.

Капа са жабом симболизује „неиздрж“, а медвед представља одсеченост од остатка света, осећање као да смо у пећини. Колач је само подједнако слadak као младост, а девојчица без капе, то сам ја.

Ја сам Холден Колфилд, Артуро Бандини, свог времена.

Не разумем свет у ком живим, нити свет разуме мене.

Инспирација ми је комбинација најлепших ствари у животу.

Узмите највећи лонац који нађете у свом стану и у њега убаците живот. Поспите га циметом и шећером како би био мање горак, ставите неколико кашичица смеха и маште, литар еликсира за вечну младост, шољицу сарказма са екстрактом ироније, насецкајте много буке, мало бунта, и остатак лонца испуните чистом слободом. То је рецепт за радост, то је моја инспирација. Радост.

Борхес каже да би, кад би могао свој живот поново да проживи, покушао да у следећем направи више грешака, не би се трудио да буде толико „савршен“, више би се опустио.

У животу треба заиста врло мало ствари озбиљно схватати. Треба се више излагати опасностима, више путовати, отићи на места на којима никада нисте били.

Треба јести мање боба, а више сладоледа, имати више стварних а мање измишљених проблема. Треба тежити само dobrim тренуцима, јер, ако не знате, живот је од тога сачињен, од тренутака само, немојте пропуштати „сада“. С пролећа треба да почнемо босоноги да ходамо и тако до краја јесени. Треба се више окретати на вртешци и са више деце се играти.

Борхес своју песму завршава речима „...кад бих живот пред собом имао. Али, видите, имам 85 година, и знам да умирем.“ Видите, ја имам 18 година, и знам (умем) да живим.

Ксенија Томић (IV т, 2012–2013)

Књига

Мирис влаге ширио се зидовима библиотеке. Прашина, весело поигравајући на светлости, уморила би се од игре и уснула на мојим корицама, правећи топли прекривач, који ме штити од овог хладног, влажног места, испуњеног тишином. Годинама ме нико није узимао са полице, толико дуго ветар ме није листао у мирисном врту ружа, предуго нисам заспала у нечијем кревету, давно је пламен светиљке треперио нада мном, нико одавно жудно не испија моје речи... Само досадан црв сумње гмиже мојим страницама, појачавајући страх да више не вредим.

Вредим! Ја сам КЊИГА, чувам ЗНАЊЕ, имам МОЋ!

„Поново гледаш кроз прозор, очекујеш неког?“, додацује ми Шекспиров заљубљени пар.

„Аха! Можда ме баш данас неко пронађе у овој библиотеци.“

„Стара моја, кад ћеш већ једном схватити да је наше време прошло?! Време када се човек ценио по знању, по броју прочитаних књига... Сада је време ТВ апарата, рачунара, ајподова, е-књига...“

„Предај се, стара, изгубили смо рат, признај“, заграјаше са суседних полица.

„Доста! Никад се нећу предати. Нисам као вас двоје, што нисте умели да се изборите ни за сопствену љубав, него сте поклекли... Ви сте слабићи, мислите да сте добар пример за младе? Ја ћу вам показати како се бори! Уосталом, сви ти компјутери, ајфонови, чуда технике... ништа то не вреди без мог знања. Ниједна електронска књига не може заменити мирис мојих страна, шуштање папира под прстима...“

Шкрипа врата и кораци по поду прекинуше расправу.

„Тражите нешто одређено? Посебно?“, пита библиотекар девојку.

„Да, нешто другачије, старо, што би се могло оживети... Знате, радим дипломски рад...“

„Е, онда заиста мора бити нешто свим архаично!“

Натерах себе да се померим на те речи. Мигућећи се, за трен ока нађох се на поду, у облаку прашине пред ногама студенткиње. Нежне руке листале су моје стране, које су голицале њену младост и будиле радозналост.

„То, ово је она права!“, узвикнула је узбуђено девојка.

Свеж ваздух ми је необично пријао после година чамотиње, мирис града, бука и отисци прстију, и трагови кафе на мојим страницама, и успутне жврљке...

„Књига је право благо“, радосно узвикујући, девојка уђе у кућу. Млада дама је дизајнер и има задатак да ме одене што лепше, како бих привукла пажњу и показала благо које чувам у недрима. Пошто је добро проучила моју причу, поче са радом. Гледајући је у стваралачком заносу, и ја сам се радовала што ће неко скренути пажњу на нас, одбачене и заборављене.

Нове, ведре боје красиле су моје корице, из шума са мојих страница поново се извијала песма славуја, чуо жубор река, осећао слатки мирис ружа из енглеских вртова...

Убрзо сам постала најтраженија и најскупочија књига. Моје друштво из мемљиве библиотеке, оденуто у ново рухо, убрзо ми је правило друштво на продајној изложби. Наш нови живот је отпочео!

Поново смо биле у рукама деце, читали су нас млади по аутобусима, старијима се будиле успомене... Постале смо медијске звезде, о нама се радо ћаскало у друштву, на препоруку су нас даривали другима... Више нас нису избегавали, постале смо омиљене и популарне.

Биле смо другачије, а ИСТЕ!

Јер, ја сам КЊИГА, и увек имам МОЋ!

Тамара Станковић II ЛТ

Мани сентименталност

Не сећам се да сам икада мислила да ће мој живот ићи овим током.

Добро. Можда сам, као мала, имала неку представу – неку наивну, идеалистичну идеју о мом будућем животу. Можда сам се, сваки пут кад би се Брус Блиц појавио на телевизији прихватала маркера и оловки, и сањала да ћу, једног дана, и ја знати да цртам као он. Сањала сам да ћу имати студио, атеље, и све то у пространом стану, и довољно велику плату да приуштим себи све што бих могла да пожелим.

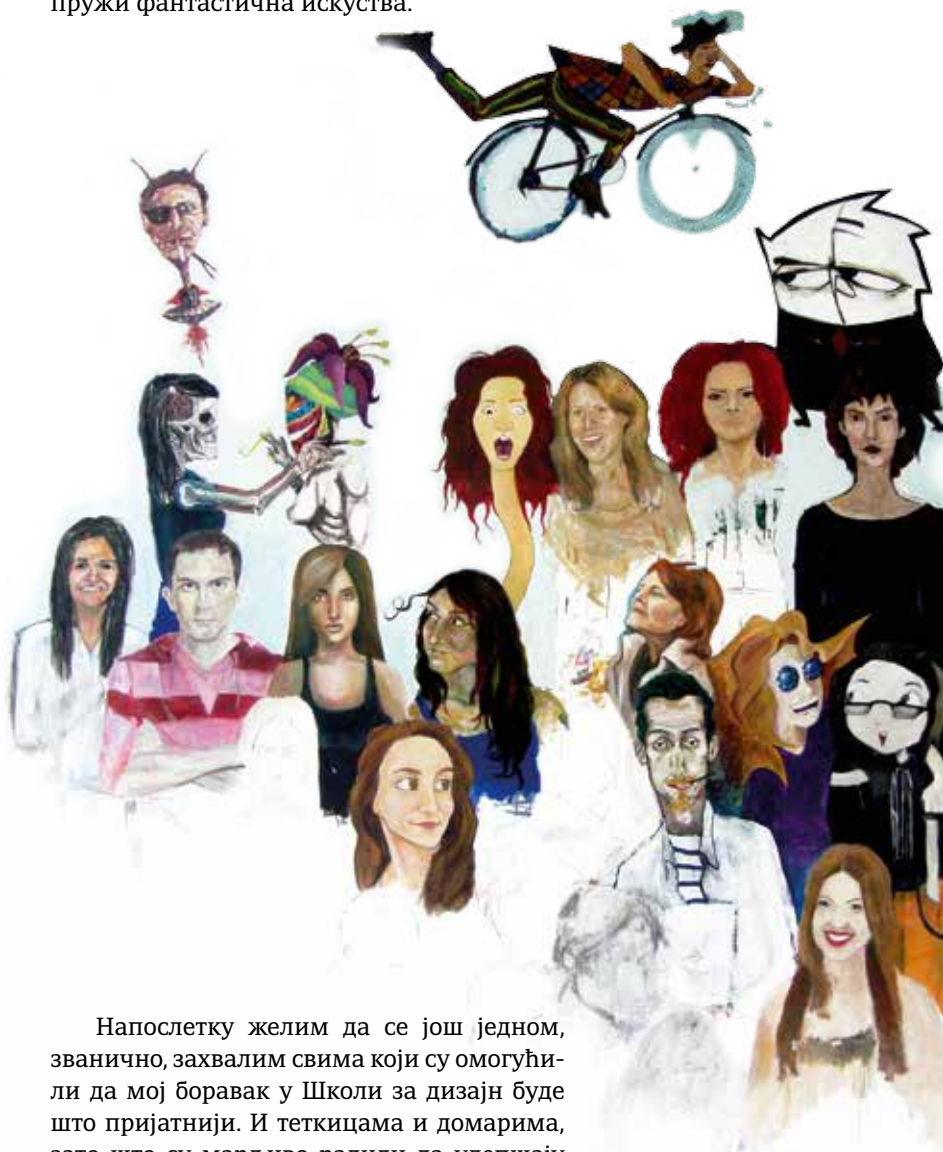
Очигледно, жеље се с годинама мењају, али и данас постоји део у мени који ме води ка сличном циљу. Тај део мене и даље има исте идиличне представе о мојој будућности, иако већи део мене прихвата да се живот не може предвидети, и контролисати.

Мој живот у овој школи је почео распевањем по ходницима са новим друговима, а завршио се дипломом у тегет фасцикли (претпостављам да бих до сада требала да је зовем паришко плава).

Ова зграда је пуна људи који су ме обликовали у особу каква сам сада и која се још увек, и заувек, мења. Од теткица, које су нас трпеле када смо, у току матурске праксе, свакодневно долазили да крадемо врелу воду за чај (донесите сопствене чаше, а препоручљиво и шоље); преко домара који су јуначки испуњавали наша натприродна ишчекивања, и професора, који су, упркос нашим интригама и разбуктаним хормонима покушавали да нам пренесу своја знања; до ученика – другова – који су, неочекивано, постали део моје шире породице.

Сада, као званична алумна Школе за дизајн... Мојим малим друговима желим ужитак. Уживајте и учите, али већином уживајте. Никада нећете бити млађи него што сте данас (клишеи су клишеи с разлогом). Не очајавајте када вам несрећа препречи пут, и знајте да је средња школа само то – четири године. Сви говоре да су ово најбоље године које ћете преживети, али ја то нећу рећи: биће и бољих и горих времена. Поштујте људе око вас, и борите се за ваше средњошколско искуство. Маните се

свих очекивања. Не очекујте да ћете постати бољи уметници – и што је важније, бољи људи – без труда. Ако се мало потрудите... и мало препустите... ова школа може да вам пружи фантастична искуства.

Напоследку желим да се још једном, званично, захвалим свима који су омогућили да мој боравак у Школи за дизајн буде што пријатнији. И теткицама и домарима, зато што су марљиво радили да улепшају школу (и поправе, и посаде, и залију, и склањају скеле, по потреби). Професорима, зато што су ме, сваки од њих, научили ствари које су ме интересовале (и доста ствари које нису, ал' ваљда ће затребати), са великим ентузијазмом и још већим стрпљењем. Наше разредне су нам много помогле да матурирамо, с љубављу и без осуђивања.

Толико од мене. Срећно свима!

Олга Милићевић (IV лт, 2012–2013)

Један поглед на глобализацију

Неколико последњих година врло често слушам о глобализацији. Не знам када сам први пут чула тај термин, нити када сам схватила шта то, заправо, значи. Вероватно нисам неко ко има право да отворено говори о овој појави, јер немам довољно знања, искуства и храбрости да бих могла да носим терет својих речи. Рекла бих да о глобализацији не размишљам много, или можда нисам свесна да је све оно о чему размишљам свакодневно у тесној вези са њоме. Све у свему, пошто сам добила прилику да искажем своја запажања, прво ћу говорити о томе како би требало да изгледају и понашају се заједнице које се подвргну овој масовној појави. Сматрам да глобализовање не треба да подразумева мењање својих становишта, нити настанак безличне кошнице која справља мед зарад најврховније кошнице у изобиљу. Мислим да глобализоване земље траба да буду једнаке земље. Али, када говорим о једнакости, не подразумевам оне социјалистичке идеје при којим врховна кошница опет профитира. Говорим о оној једнакости где свака заједница има право да живи у миру и благостању, а да је, при том нико не узнемирава и не убире њене плодове, не руши стандарде, не угњетава појединца... Једнакост је када сви одговарамо исто за недела која смо починили, када се вреднује свачији резултат, када свако добије колико заслужи и када се о сваком од нас суди на основу способности. Али, пошто нам је јасно да идеална глобална и државна уређења не постоје, јасно је и да се глобализовање не спроводи како доликује. Не разумем зашто челници земље морају да се одрекну једног да би добили друго и како неки незнанац има право да одлучује о туђој срећи. Често размишљам зашто постоји неко кога морамо да питамо за све и зашто човек мора да се одрекне нечег што воли да би онај из кошнице у изобиљу опет „омастио брк“. Зашто се наши родитељи труде да нас васпитају и увере шта је вредно а шта није, када је куповина лежаљки за неки локални базен толико важна? Често запазим како многи говоре да знају адекватно решење, а онда га не спроведу никада. Зашто се подвргавамо глобалном режиму, ако нам је јасно да то, уствари, није добро? Сад сам у годинама које доживи свако, када се илузије руше готово свакодневно, свет постаје огољен, а човек мистерија и сада мислим да се чак и деценије марљивог рада не би могле супротставити најјачима. Надам се да нисам у праву.

Лавиринт ума

Ово није мој сан!
То је само један кисео дан
Али не губим снагу
Јер не желим да одем к врагу!
Једна капљица крви
Не може моју душу да смрви
Не желим да будем жртва живота
Јер то би била страхота!

*

Те сузне очи
Док се у мени нешто кочи
Тужан дах
И мој лични крах
Док нас окружује лед
Ја тражим свој бег
И у исти мах
Око нас светлуца бели прах
У овој игри ћутања
И нашег слутања
Ближи се крај
И губи се рај
Тај први корак
Био је горак

Нина Панић IV т

Чин

Треbam један чин.
Један капут од злата
Што прикриће душу,
Сковану од ината.
Да завршим тај лом,
Бес, гнев и гром
Што титра ми у грудима,
Струји у мислима.
Крчи ми сан
И успављује дан.
Шкртих речи
У лице ми се бечи,
И повиси на ме' тон.
Ал' заћути на трен!
Док опет не зацрвени
И крене на плен.
Надвије се нада мноm
И ћутке ме мотри.
Слуша ме док дишем.
Док живим.
И све пише, све пише...

Тиана Тошић III г

Безнађе

Тамна лица
Пуна скривалица
И једна жена
Пуна сена
Тамна грана
И једна врана
Изломљена стакла
Отварају ми врата пакла
Снег топи ватра
Док она сматра
Да без такта
Нема пакта
Завладао је страх
Док се све око ње претвара у прах
Њој стаје дах
И у исти мах
Она хоће ван
Јер има тај сан
У ком ова земља има нови сјај
И срећан крај.

Нина Панић IV т

ЖИВОТНИ СТИЛ као обликовање идентитета

Милица Ђоковић III г

Осуђивање вас. Класификовање све што радите, пишете, носите, слушате. Стављање вам етикету коју не можете да скинете са себе. И колико год се трудили да се издвојите, будете јединствени и своји, та етикета ће сваки труд учинити узалудним. Бићете: „фенсер“, „емос“, „дизелаш“, „металац“, „хипстер“, „штребер“... Али никада нећете бити само особа.

Неки од вас ће се препустити струји. Узеће новине и часописе, или погледати око себе и постати један од многих клонова истоветне фризуре, ставова, одеће, понашања. Изгубиће или ће одбацити оно што јесу. Пустеће масу да им обликује идентитет, постаће само пасивни репетитор у бунилу „трендова“ и животних стилова.

Да ли је тешко бити другачији? Углавном, одговор је позитиван. Маса ће вас у већини одбацити. Самим тим што сте другачији, то вас, надам се, неће погађати. Дрско и очигледно ће вас искључивати. Али ви ћете имати нешто посебно, стил живота какав сте сами себи одредили. Имаћете идентитет.

„Ја ћу пиво“, „И ја такође“. „Ја ћу вотку“, „Мени дајте бренди“. „Ја ћу сок од јабуке“, и тог тренутка су све очи упрте у вас. Неки вам се смеју, други се чуде...

Другачији сте. Нисте огледало нечијег животног стила, онда вас и не могу разбити!

Илија Пантелић IV лт

Константин Велики и Милански едикт

Константин је рођен 273. или 274. године у Наисусу (данашњем Нишу). Право име му је било Флавије Валерије Константин. Његов отац Констанције, пореклом из предела данашње југоисточне Србије, служио је у римској војсци, у Малој Азији где је упознао Константинову мајку Јелену. Констанције је потом службовао на Балкану, вероватно у самом Нишу, где се родио Константин.

Неколико година после Константиновог рођења, његови родитељи су се растали. Отац је од тада службовао у западним пределима Царства, највише у Британији. Кад је стасао, Константин је ступио у војничку службу код цара Диоклецијана и на Истоку је видео многе прогоне хришћана.

Прешао је 205. у Британију, у службу код свог оца, где и почиње његова политичка и државничка каријера. Следеће (306) године цар Констанције, изненада умире у војном логору у данашњем Јорку, а војска је његовог сина Константина проглашава за цара.

Пошто је постао цар на западу, Константин поништава сва акта уперена против хришћана – наредио је да се хришћанима врате одузета права и имовина. Иако се овим представио као заштитник хришћана, он још није био хришћанин, јер су на новцу, који је ковао на својој територији (Британији, Галији и Шпанији), приказана искључиво паганска божанства.

У то време у Римском царству био је заступљен Диоклецијанов систем владавине познат као тетрархија. Највишу власт имала су четворица тетрарха – два цара (августа) и два њихова савладара (цезара). Када је војска Константина прогласила за цара, његовим примером је пошао Максенције кога су подржавали развлашћени сенат и преторијанска гарда у Риму. Максенције је владао у Италији и Северној Африци. На Истоку (Балкан и Мала Азија) владали су Галерије и његов сестрић Максимин Даја.

Цар Галерије је пред смрт, 30. априла 311. у Сердики (данашњој Софији) издао **Едикт о толеранцији** и наредио да се обуставе прогони хришћана, а хришћанима наложио да се моле за спас владара, државе и свих становника Царства.

Галеријеве земље су поделили Лициније и Максимин Даја. Лицинију је припао Балкан, а Максиминоу Мала Азија. На Западу је дошло до грађанског рата између Максенција са једне и Константина и његовог савезника Лицинија са друге стране. До одсудне битке дошло је 312. године код Милвијског моста у Риму.

Пре битке Константин је, на путу ка Риму, доживео мистично искуство

што је пресудно утицало да се потпуно определи за хришћанску веру. Према сведочењу Лактанција, Константину је, у ноћи уочи битке, у сну, наложено да на штитове својих војника стави Христов монограм. Епископ Евсевије Цезарејски, наводи да му је цар, лично, под заклетвом, испричао о том догађају. Цар се, како наводи Евсевије, молио Богу, кога је, наводно, поштовао и његов отац Констанције. Следећег дана су Константин и његова војска на небу, изнад Сунца, видели светлосни крст са натписом „*Овим побеђуј!*“. Цару се, следеће ноћи, у сну јавио Христ и саветовао му да тај знак постави на штитове и заставе и користи их у бици. Константин је ујутру наредио да се искује војни стег са венцем на врху у коме се налазио Христов монограм и затим позвао хришћанске свештенике који су га упутили у Христову веру.

Многи римски цареви су, пре и после Константина, уочи одлучујућих догађаја, тражили и, наводно, добијали помоћ неке више, тајанствене силе. Максенције се, такође, уздао у помоћ више силе, али његова се војска, већ после прве озбиљније чарке, дала у бесомучно бекство, а он се том приликом утопио у Тибру.

Победнику су, као „*ослободиоцу, сјасишћељу и добротинишћељу*“, указане највеће почести – подигнут му је споменик у Риму, а сенат му је доделио титулу *Махимус Аугустус* што му је донело превласт над двојицом преосталих тетрарха Лицинијем и Максимином.

Константин је допустио да се и у Италији објави Галеријев едикт о толеранцији из 311. г. и наредио да се хришћанској цркви врати одузета

имовина. За своју политику, у погледу хришћанства, придобио је и свог савезника Лицинија с којим је, **фебруара 313. у Милану објавио Едикт**. Едиктом је хришћанима омогућена слобода вероисповести и хришћанство проглашено за религију равноправну са осталим религијама у Царству.

Оригинални текст Миланског едикта није сачуван. Оно што је до данас преостало, представља делимични превод Едикта из књиге Црквена историја Евсевија Цезарејског. Евсевије прећуткује Галеријев едикт о толеранцији и велича Милански што је прихватила и каснија традиција, по којој су све заслуге приписане Константину.

После објављивања Миланског едикта, Лициније је код Хадријанопоља (Једрене), априла 313. г. поразио Максимиана тако да су се под његовом влашћу нашле Мала Азија, Сирија, Палестина, Месопотамија и Египат. На Истоку је заузео заштитнички став према хришћанима. Тиме је укинута тетрархија и сва власт у Царству припала је двојици царева – Константину на Западу и Лицинију на Истоку. До њиховог међусобног обрачуна дошло је 324. године, после чега је Константин постао једини господар највеће империје на свету.

Константин је у међувремену почео да ради интензивније на уређењу стања унутар цркве. Једном приликом је себе назвао Христовим слугом. С обзиром на бројна – супротстављена учења унутар хришћанске цркве, тешко је било обезбедити црквено јединство. Константин је због тога, 325. године, у Никеји, сазвао **Први васељенски сабор**. На Сабору је утврђен симбол вере, али јединство цркве није постигнуто.

Први хришћански владар није имао срећан породични живот. Константинова породична драма окончана је смрћу сина Криспа и царева друге жене Фаусте, наводно због љубавне везе између маћехе и пасторка. Константин је прво погубио Криспа, а затим и Фаусту.

Пред крај живота Константин је намеравао де се крсти у реци Јордану, али због изненадне тешке болести, одлучио је да прими Свето крштење. Последње царево речи, изречене одмах после крштења, биле су: „Сада се осећам заиста срећним, сада знам да сам постао вредан посмртног живота и припадник божанског живота“.

Константинов наследник, син Констанције, пренео је очеву тело у Константинопољ где је свечано сахрањено у цркви св. Апостола. Саркофаг са његовим телом положен је између дванаест празних посмртних ковчега, чиме је истакнуто да је Константин тринаести апостол.

Адел Фарес

Зашто баш ова школа?

Од малена сам у руци држао оловку и непрекидно цртао. Сви они који видели цртеже су ми рекли да они имају „смисла“, односно да ја имам смисла за цртање. Нисам их најбоље разумео, само сам наставио са својим жврљотинама. Када је дошло време уписа у средњу школу, нисам знао шта да упишем. Сазнао сам

за Школу за дизајн. Старији су ми рекли да се тамо црта, слика и да има разних смерова. Заинтересовао сам се и уписао „Дизајнерску“.

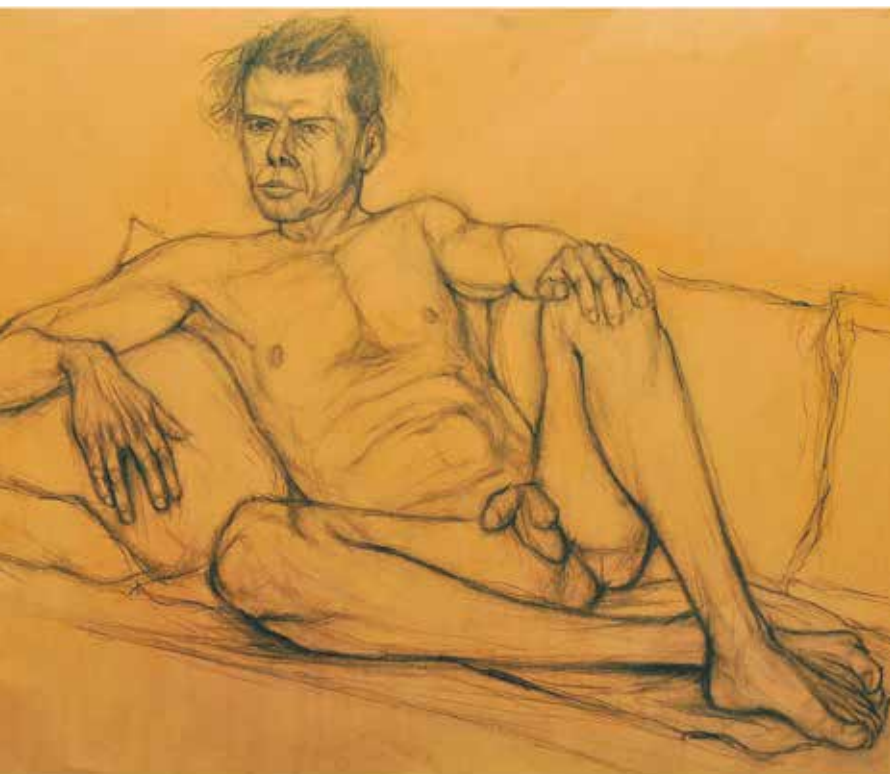
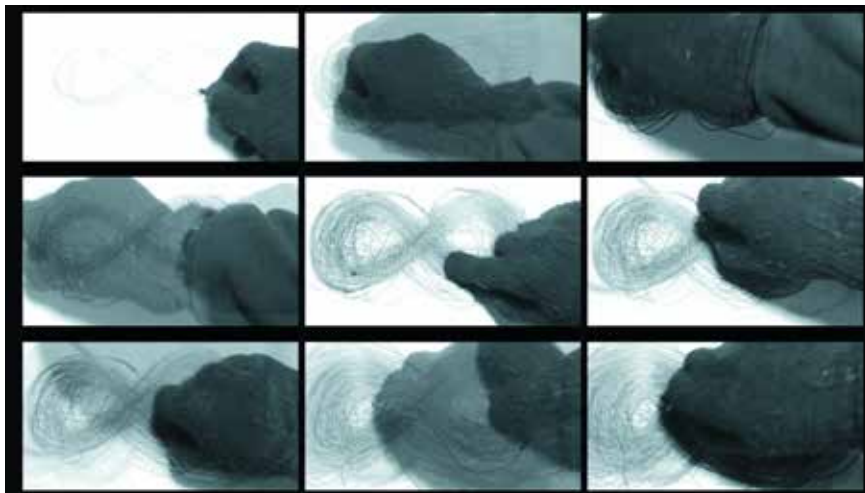
Које су твоје преокупације?

Многе ствари ме занимају, али тренутно, највише визуелна уметност. Од живота очекујем много, боље речено од себе очекујем много. Оно што је сигурно у мојој будућности је то да ћу дати све од себе у сваком погледу и у циљу свог напретка и успеха и да нећу себи постављати границе. Уколико ми се укаже прилика за напретком, сигурно је нећу пропустити.

...а планови ?

Мој основни план јесте да не одустанем од својих снова. Мислим да је то најбољи пут до успеха. Упознао сам много младих који имају ставове сличне мојим. Радимо заједно разне пројекте и као тим постижемо много. Ако сте окружени људим са сличним идејама, ако се трудите и кроз рад напредујете, неће вас ништа зауставити. Сви снови и жеље ће се остварити.

Верујем да ћу на Факултету примењених уметности, који сам уписао, имати прилику да проширим своја знања и вештине.

Матурски рад

Аутопортрет са женском руком

Ликовна дисциплина:

Сликаство

Техника:

Акрилик на платну

Димензије:

200 x 140

Ментор

Весна Татар

Испитни рок:

јуни 2013

Никада се раније нисам бавио анализом сопственог портрета.

Радозналост је главни покретач овог рада.

Самом израдом свог портрета истражујем себе. Шта је у мени то што не знам? Колико себе заправо познајем? Ко сам ја заправо?

Човек не може олако да одговори на ова питања. Животни век је стаза коју сви морамо да пређемо и на крају те стазе ћемо наћи одговор на ово једноставно питање. Када прођемо разне ситуације, померимо границе, решимо проблеме и преболимо немогуће, тада сазнајемо ко смо. Наша дела говоре о нама, а не наш језик.

Дакле, ја сам одлучио да сазнам што више о себи. Сусрео сам се са чињеницама од којих су ми неке већ биле познате, али многе су биле и непознате. Одлучио сам да дам поднаслов својој слици – Скривени део личности.

Поред радозналости, инспирација се јавила у барокним сликама. Ренесанса и барок су моји омиљени периоди у историји уметности. Велики формати, строги реализам и атмосфера у слици су ме увек фасцинирали. Моја жеља је била да те елементарне пренесем на свој начин.

Један од ликовних проблема којим сам се бавио јесте светлост. Како изгледају најсветлији моменти на слици, како најтамнији? Одакле долази светло? Одговоре на ова питања пронашао сам у Каравађовим сликама. Свиђа ми се како је он решавао проблем светлости, како је преносио светлост са једног предмета на други.

Пошто многе ствари о себи не знам, решио сам да свој лик сместим у мрак. У тој тами, у том незнању се налази један трачак светлости. Светлост пада преко десне руке, једним делом захвата лице и леву руку.

Највећу муку у раду ми је задала позадина. Хтео сам да насликам мрак, да насликам нешто што се не види, што не постоји. Сликајући позадину јавио се нови проблем. Мрак се није најбоље уклапао у целину слике. Ипак је морало нешто да се појави у позадини.

Тамна позадина представља незнање. Како да насликам непознато? Одлучио сам да позадину прекријем тамном драперијом. Драперија ми говори да ме питања чекају, и да ћу у једном моменту морати да је склоним.

Многи су ме питали чија је то женска рука на слици, шта представља, зашто је баш на левом рамену и зашто је под сенком? Интуиција и нека тежња су натерале моју руку да је наслика. Ипак, разлог њеног постојања је веома јасан. Адам није могао без Еве. Мушки род не може без женског и обрнуто. Али, та рука није само пожуда. Она представља женске особе у мом животу (мајка, бака, сестра и најближе пријатељице). Представља женске особе које су биле уз мене.

Када сагледам слику на крају, задовољан сам. Задовољан сам количином драме коју носи, и причом коју прича. Слика у себи носи још многе тајне које вам не могу написати. Те тајне ћете једино открити посматрањем слике.

Адел Фарес (IV лт, 2012–2013)

Ћак генерације

Марија – Маша Станчић, ћак генерације 2012/2013. године

„Година 2009. Први велики преокрет у мом животу. Уписујем се у Школу за дизајн, мењам град, и долазим у потпуно нову средину, у којој не знам толико много људи. Долазим сама. Можда звучи чудно, да неко са непуних петнаест година почиње да живи сам. Али тако је било.

Моја невероватна жеља да упишем Школу за дизајн јавила се почетком осмог разредна основне школе. Волела сам да цртам, и то ме је између осталог и повукло на овај велики корак. Била сам свесна колико је тешко уписати ову школу. Многи су имали исту жељу као и ја, али нажалост нису успели да прођу тај компликован тест.

Данас, четири године касније, када сам постала студент, могу рећи да је искуство у овој школи неприкосновено и да је вредело труда. Целокупна атмосфера, на часовима, одморима, међу ћацима, професорима, је јединствена. И што је данас јако битно, после ове школе, имамо велико знање и занат у рукама.

И поред обавеза према школи, које признајем, нису биле ни мало једноставне, имали смо времена за ваннаставне активности. Често смо са школом одлазили у позориште, на разне изложбе. Ја тренирам фолклор већ више од десет година, писала сам за школски часопис, била члан делегације која је ишла на размену ћака у Трст 2012.године, била члан НВО „Рука-руци“...

Као неко ко је завршио смер, који важи за најзахтевнији, текстил, признајем да је било тешко, и да је свако ко се трудио да постигне неке резултате био пренатрпан обавезама, али искрено мислим да је сваки труд вредан, и да се исплати.

У мојој, сада већ бившој школи, не бих ништа специјално мењала. Тамо сам сем знања, стекла и добре другове. И колико год смо сви једва чекали крај школе, знам да нам је свима жао, јер смо свесни да је ово био један безбрижан период живота.“

- Марија је добитница Вукове дипломе
- Члан Ћачког парламента, 2009/10, 2010/11, 2012/13.
- Потпредседник Ћачког парламента, 2012/13.
- Члан Школског одбора 2012/13.
- Члан тима за развој Мреже уметничких школа
- Носилац међународне лиценце за вршњачку едукацију, СИСУ, Шведска, 2010.
- Учесник кампова у организацији НВО Рука руци, 2006, 2007, 2008, 2010, 2011.
- Члан Центра за таленте, литерарно стваралаштво од 2012. до данас
- Учесник школског и општинског такмичења из рецитовања, 2010.
- Члан КУД Железничар, 2002-2012, као и АКУД Бранко Крсмановић, 2012. до данас
- Учесник изложбе Занимљива геометрија, Културни центар Београда, 2013
- Носилац међународне лиценце за вршњачку едукацију, СИСУ, Шведска, 2010
- Учесник размене ученика Школе за дизајн и Лицеја Нордио из Трста, 2012
- Члан редакције школског часописа Златни пресек од оснивања и аутор три чланка.

Десет невероватних грађевина инспирисаних математиком

Веза између математике и архитектуре настала је у време антике када је тадашња архитектура била зависна од математичких формула и прорачуна. Египатске пирамиде и антички храмови настали су применом математичких принципа. Неки од њих су и дан-данас права мистерија за човечанство.

Модерна архитектура се и даље ослања на математику за основе конструисања и то не само кроз бројке и мере. Основни принципи математике заслужни су што данас имамо сјајне грађевине које нас подсећају на сетове из научно-фантастичних филмова.

Будистички храм у Шангају

Ова грађевина инспирисана је Мебијусовом траком. Мебијусова трака се може направити ако се један крај папирне траке заротира на страну и тако залепи за други крај. Тако направљен колут има само једну страну, а његова површина нема почетак и крај. Зато ова трака за будизам симболизује реинкарнацију.

Црква у Колорадо Спрингсу

Архитекта Валтер Нетц (Walter Netsch) обликовао је ову цркву из мноштва тетраедрова (геометријског тела које се састоји из четири троугла) или сложених пирамида. Изгледом подсећа на 17 копаља високих 45м која стреме ка небу. Ова црква направљена је као кадетска капела Ваздухопловне академије САД.

Стаклена башта у Корнвалу

Овај образовни центар у Енглеској обликован је од купола које се састоје из петоугаоних и шестоугаоних ћелија. Овај центар је симбол еколошког живота због свог изгледа и начина на који функционише. Њиховом интерактивном центру названом *Језиро* припојен је Фибоначијев низ (математички низ бројева у коме збир претходна два

броја у низу даје вредност следећег броја низа) који се у екологији везује за правило у рачвању и цветању биљака и распореду свих ствари у природи.

Лондонски солитер Геркин

Ова 180м висока, модерна зграда у срцу Лондона конструисана је уз помоћ математичких формула које су архитекте користиле како би умањили последице удара ветра око основе зграде. Заострен врх и испупчен центар омогућавају максималну вентилацију, па зграда користи дупло мање енергије од других солитера сличних карактеристика.

Филипсов павиљон у Бриселу

Ова грађевина саграђена је 1958. године у Бриселу за потребе Сајма технологије где је одржан мултимедијални спектакл који је прослављао напредак технологије у послератном периоду. Својим дизајном била је далеко испред архитектуре свог времена и, као таква, била је право изненађење ондашњих посетилаца. Локалне новине описале су ову грађевину као "први електронско-просторни амбијент који комбинује архитектуру, филм, светло и музику у свеукупном искуству направљеном да функционише у простору и времену".

Модерна музичка кућа у Торонту

Ова ексцентрична кућа дом је класичном виолинисту и математичару из Торонта Џејмсу Стјуарту (James Stewart) који је желео да убаци делић математике у назив и дизајн свог дома. Валовита комбинација дрвета и стакла представљају његову другу љубав – према виолини. Простор ове велике куће довољан је да прими 200 људи, па би овај генијални математичар-виолиниста могао да организује сопствени концерт у свом дому.

Соларни павиљон у Барселони

За овај соларни павиљон коришћени су математички алгоритми. Ови алгоритми утицали су на измењен изглед зграде. Због постављања соларних плоча, зграда је требало да буде коцкаста, међутим компјутерским програмом који користи алгоритме, измењен је дизајн целокупне грађевине, која је тим изменама не само кориснија већ и далеко занимљивија од предвиђене.

Коцкасто село у Ротердаму

Ово необично предграђе дело је холандског архитекта Пијета Блома (Piet Blom). Ове нагнуте, геометријске кућице саграђене су на врху пешачког моста. Подељене су у три нивоа и имају прозоре на сваком зиду. Овако постављене изгледају као сасвим одвојене грађевине.

Катедрала „Саграда Фамилиа“ у Барселони

Катедрала „Саграда Фамилиа“ је масивна римокатоличка црква у Барселони чији је архитекта каталонски архитекта Антони Гауди (Antoni Gaudí). Гауди је био инспирисан хиперболоидном геометријом која се често користи у градњи кула и других високих грађевина којима је потребан чврст ослонац око темеља. У случају ове катедрале хиперболоидна геометрија послужила је и као одлична декорација двеју кула.

Фрактална бензинска пумпа у Лос Анђелесу

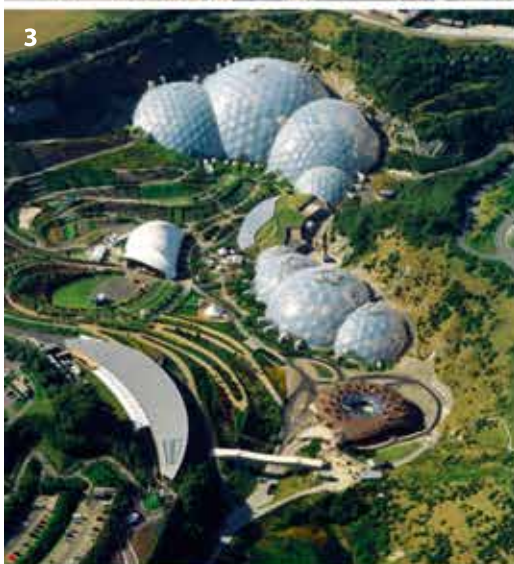
Фракшал је фрагментиран геометријски облик подељен на неколико делова, чији је сваки део само мања копија основног облика. Многе архитекте користе овај математички принцип у дизајну модерних грађевина. Првобитна станица у Лос Анђелесу реновирана је, а сви елементи су скинути и убачени у фракталну целину. Грађевина је потпуно биолошка; соларне плоче су уклопљене у зидове зграде, користе се рециклирани материјали, а кров бензинске пумпе покривен је биљкама.

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

1. Будистички храм у Шангају
2. Црква у Колорадо Спрингсу
3. Стаклена башта у Корнвалу
4. Лондонски солитер Геркин
5. Филипсов павиљон у Бриселу
6. Модерна музичка кућа у Торонту
7. Соларни павиљон у Барселони
8. Коцкасто село у Роттердаму
9. Катедрала „Саграда Фамилиа“ у Барселони
10. Фрактална бензинска пумпа у Лос Анђелесу

Извори фотографија:
flavorwire.com,
blogs.informatica.com,
allposters.ie

Владимир Величковић

Владимир Величковић је рођен у Београду 1935. године. Након завршеног Архитектонског факултета у Београду 1960, окренуо се сликарству, а 1963. има своју прву самосталну изложбу. 1965. године добија награду на Бијеналу у Паризу где наставља да живи и ради све до данас. Након изложбе у галерији Драгон 1967. постаје познат широј јавности као један од најважнијих уметника наративне фигурације.

Именован је за професора Академије ликовних уметности у Паризу 1983. где ради као предавач 18 година. Члан је Српске академије наука и уметности, као и Академије ликовних уметности – Институт у Француској. У Француској му је додељен Витешки орден уметности и књижевности, те Витешки орден Легије части.

Ликовно стваралаштво Владимира Величковића има полувековни континуитет и готово универзални одјек као уверљиво сведочанство драматичне људске судбине и неоспорни трагични знак времена. Аутор је, како и сам каже, остао веран свом развојном путу. У центру пажње је и даље човек у драматичним ситуацијама, као и агресивно људско понашање.

Последњих двадесет година уметник је преокупиран третманом људског тела, интрепретацијом рањивости и смртности, симболичким фигурама егзистенцијалне угрожености, иконама пада и краја. Платнима доминирају призори опустеле и спаљене земље, као и широке панорамске визуре апокалиптичних доживљаја. Тло и небо прекривају гавранови и вране у лету, устремљени на оскудни плен.

На изложби „Лет и крик“ Владимира Величковића, једног од најеминентнијих савремених сликара и највећих графичких виртуоза нашег доба, у Галерији Српске академије наука и уметности током маја и јуна 2013. године било је изложено 38 слика и 3 скулптуре. У галерији Музеја Цептер посетиоци су могли да виде и 31 његов цртеж.

Била је то трећа Величковићева изложба у САНУ, а представљени материјал настао је у периоду од 2002. до 2013. године, што значи све оно што није било виђено у Београду. Објашњавајући жестоку динамику у својим цртежима, Величковић указује:

„Динамика ми је била слаба страна, њоме се увек бавим, као и покретом. У цртежу сам у свом елементу, са сликама је повуци-потегни, али је све то укључено

Карактеристике уметности 21. века

Чини ми се да ће истовремено постојати оно што зовемо ликовна и оно што можемо да назовемо визуелна уметност. Зато ми се сва ова активност чини донекле позитивном јер се ова два покрета динамично сукобљавају. Плашим се једино да брзина и масовност мултимедијалности не униште визуелно. Мислим да не треба исувише мешати жанрове и да од свега не треба да правимо ствар која то не може да буде. У актуелној уметничкој ситуацији сликарство се жилаво бори за опстанак. За сликаре је то ипак нека врста изазова која им може дати неочекиване резултате. Јер, кад сте урођени, кад осећате да вам се ширен измиче, улажете додату снагу. Морам да констатирам да, судећи по неким манифестацијама, интерес за слику као феномен ипак почиње да се обнавља. Али, немојте је не констатирајући да је уметничка планета и даље како уздрмана.

у рад и ту спону цртежа и слике на којој функционишем. На овој изложби та јака повезаност се види тамо где стоје један до другог цртеж, слика и један детаљ који на слици недостаје.

Настављам ту причу са интерпретацијом торзоа, рањеног тела које ми се намеће као врста матрице и коју обрађујем на разне начине и у различитим техникама. Чак сам се овде упустио у употребу оловке која није баш моја омиљена алатка, а у том варирању имате и туша и акрила, тако да је то за мене нека врста експерименталног поља.“

Будући да слике представљене у САНУ имају као кључни мотив гавране, које познајемо и из његових ранијих дела,

Величковић објашњава зашто им се враћа и на који начин:

„На мојим цртежима и сликама гаврани су били видљиви '60-их година и онда су се негде погубили, а сад су се појавили и постали баш веома присутни. На претходним радовима били су у једном другом контексту, међутим, сад су полетели и, рецимо, осилили се, те владају тим простором у односу на човека, а и сами можете да видите шта му раде .

Те птице симболизују смрт, злу коб, мистику и таму. Дужност уметника је да на некакав свој начин пренесе стварност, а наша је обележена негативном динамиком која оптерећује савест коју имамо“, појаснио је Величковић.

С.П.

Ципела као вајарско-архитектонски структурисан облик

Бернар Фигуероа је једном рекао: „Има толико простора између пете жене и пода који се може користити.“ А то је управо оно што сам покушала да остварим, искористити овај простор што је више могуће.

Дизајнерка Теа Петровић из Сарајева дизајнирала је колекцију експерименталних женских ципела, инспирисану радовима вајара Нуама Габоа и архитекте Сантјага Калатраве. Збирка садржи десет различитих прототипова сличних облика по угледу на Габоове конструктивистичке скулптуре и Калатравине зграде. Руског порекла, Нуам Габо (1890–1977) је са братом Антоаном Певснером био један од највећих авангардних уметника.

Заступник је новог приступа скулптури под утицајем индустрије и нове технологије. Његове скулптуре одликују се новим материјалима, геометријским и оштрим облицима. Сличну логику облика имају и ципеле Тее Петровић са апстрактним формама као декоративним елементима. Исти вид дизајна налазимо и код Сантјага Калатраве чији су радови са својим типичним облицима, стубовима и крововима били инспирација за ципеле.

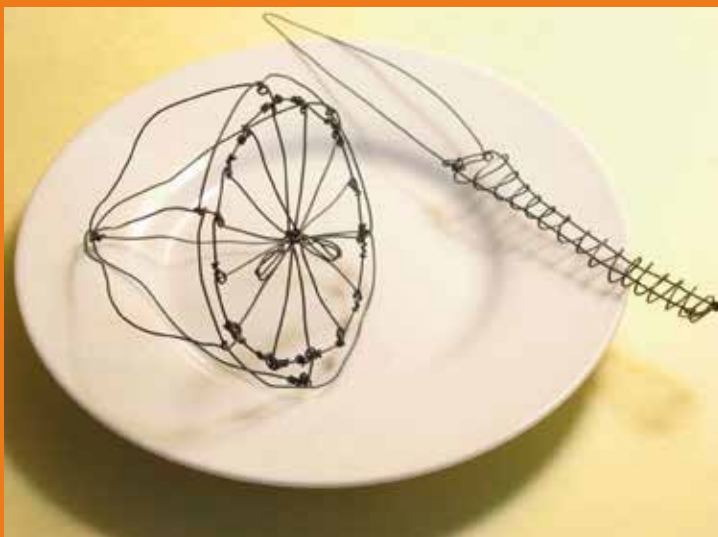
Сваки модел је експеримент са високим потпетицама, јер оне одређују цео облик ципеле. Пете су стубови, конструктивни елементи на којима је заснован креативни процес са циљем да се створи нови концепт високих потпетица.

Прилагодљива модерна елеганција: *Тјуб (Tube)* столице

Креативни приступ форми, функционалности и боји покренуо је развој Тјуб (Tube) столице француског дизајнера Жан-Пјера Марца (Jean-Pierre Martz). Сваки од комада у оригиналној Марцовој колекцији долази са посебним приступом, ослобађајући многе стране почетне креативне идеје. Име столица – Тјуб изгледа да је узето од порекла ових објеката: визија цилиндра који је извајан у циљу да постане леп комад кућног декора. Комади се могу прилагодити у складу са потребама и жељама купца, од дрвета које долази у закривљеној шперплочи, фурнирано, лакирано, или челика или алуминијума и могу да се комбинују у бесконачности боја, премаза и тканине.

Употреба предмета масовне производње у дизајну

Индустријска производња никада није била јача него данас. Стога се као последица јавља презасићеност планете предметима масовне производње. Квантитет је надјачао квалитет, зато смо приморани да често купујемо исти производ, али исто тако и да бацамо стари, истрошени примерак. Како је и тржиште постало презасићено, дизајнери имају све тежи задатак – да креирају иновативан дизајн. Једно од решења лежи управо у већ поменутих, „истрошених“ производима.

Тиме се уједно постиже и иновативност и доприноси се очувању планете, јер с обзиром да се производ не баца већ поновно користи, ствара се један еколошки ефикасан круг. Инспирација је свуда око нас, можда ће баш ваша виљушка задати један нови тренд у дизајну.

Михајло Златков (IV ид, 2012–2013)

Венеција

Град снова, град лепоте, уметности, шопинга. Са преукусном храном и увек насмејаним пролазницима. Све ово за мене представља Венецију, један од мојих омиљених градова. Била сам три пута и сваки пут сам се провела предивно. Имам жељу да се вратим и откријем нова места. Јер увек има неоткривених ресторана, продавница и нових улица. Мале улице су пуне продавничница у којима се могу купити венецијанске маске, познате захваљујући фестивалу који се организује сваке године. И да... Тамо се, такође, може наћи мурано, најпознатије стакло у Италији. Огрлице, наруквице, сви аксесори направљени од мурана који не смеју да фале у торби једне девојке.

Прича се наставља са прелепим ресторанима са најбољом пастом и *панини-ма*, изванредним сендвичима. Најбољи сендвич који сам пробала је баш из Венеције. Не постоји ништа лоше у том граду.

Што се тиче грађевина, нисам видела ниједан град као овај. Имала сам осећај да сам у средњем веку, са старим зградама обојеним у све могуће боје. Осећала сам се срећно само због чињенице да пролазим кроз чаробне венецијанске улице. Има их толико и скоро све имају поглед на неки канал.

Затим, ту су Канал Гранде, мост Риалто, Трг светог Марка, Базилика светог Марка са својим мозаицима, Дуждева палата са аркадама, црква Santa Maria della Salute...

Коко Шанел је пронашла утеху и инспирацију управо у Венецији. Волела је да ујутру седи на Тргу светог Марка и испија кафу у кафеу „Флориан“ који се и данас налази на истом месту. А она је пила кафу обучена само у пиџаму, што је било невероватно за та времена. Али, Венеција је ту управо да би се кршила правила и измишљала нова. Чини ми се да у Венецији сви моји снови могу постати стварност.

Марија Милеуснић IV т

Култура и провод

Где изаћи? Шта научити? Увек се бира између ова два... Иако се да сјојити и лепо и корисно. Прво у културни центар, па на кафу, концерт или неки други догађај (а истина је да их има и где како у нашем граду).

ИЗЛОЖБЕ

Препоручила бих изложбе које се одржавају у:

Галерији Озон

Галерији Загужбине Илије М.

Коларца

А за оне више интернационално оријентисане, ту су моји омиљени институти:

Институт Cervantes

Италијански институт за културу

Институт Goethe

Ту ћете видети изложбе и радове из области дизајна и уметности.

Можете пратити програме на сајту www.gradbeograd.eu.

ГДЕ ПОПИТИ КАФУ?

У *Choco Caffè*-у, *Coffee Dream*-у или у новоотвореном аустријском *Coffeeshop Company*. Није због назива, али углавном све што садржи *coffee* у свом називу има добру кафу овде у Београду.

За оне који не пију кафу ту је *Проваси*, искрено, мој фаворит за лето. Јако лепо декорисан кафе у самом центру града. Издвојила бих њихове сокове и колаче. Иако им ни кафа није лоша.

Смоквица је свакако још једно од места које треба видети. Ако не због хране, онда због декорације простора. Ни *Via del Gusto* није за бацање, мада ја тамо више волим да поједем мини пизу.

ГДЕ ПРЕЗАЛОГАЈИТИ?

Свакако свратити у ресторан *Пире*. Храна је специфична и по мом мишљењу јако укусна, а место сређено по последњој моди (све са *Кубо* лустерима).

ГДЕ РУЧАТИ?

Опет да се вратим на *Via del Gusto*! Имају одличне шпагете. Као и *Duomo* у Страхинића Бана (пробајте 4 врсте сира). Затим *Osteria Gallo Nero* где се спремају искључиво пасте и понеки десерт. Кувар је Италијан. Врло близу се налази и *Nachos*, мој фаворит. *Zapata* је исто изванредна, једино што се некада јако дуго чека, али се и исплати. Ко жели да иде у Земљу чуда може отићи у ресторан *Lorenzo i Kakamba*. За поглед на реку, ту је *Comunale*. А након напорног шопига по Ушћу прија сести на *Vapiano* терасу.

ГДЕ ГЛЕДАТИ ФИЛМ?

Ту су увек стандардни биоскопи, као што су *Tuckwood*, *Cineplexx* или *Колосеј*. За наше као и међународне тематске фестивале ту су *Дом Омладине* и *Културни центар Београда*. Дају мали, али одабрани број филмова. Па ако постоји земља чији вас филмови специјално интересују, сачекајте неки од фестивала. Мој омиљени је *Филм Фест*.

ГДЕ ИЋИ У ПОЗОРИШТЕ?

У Атеље 212 или Југословенско драмско позориште. Не разочаравају никада.

ГДЕ У ПРОВОД?

Од клубова ћу извојити *Tube*, а за концерте ту је *Комбанк Арена*, место где су наступале многе светске звезде.

Моја препорука је да посетите ова лепа места у Београду, али и да истражите безброј других.

Катарина Јаковљевић

Сликарка свог времена

„Ред у неред, њавило у хаосу, лејоша у унишћењу, њовраћак еџике и есџеџике у њрозору слике.

Или је њо онај њрвобџни ред који њроналазимо или бар њражимо у рогџељима и који наднаго уважавамо код сџроџх њрофесора.

Све њо је уџраво оно „После” којим Каџарина именује своје слике. Каџаринине слике се њојављују баш када њреба, она је сликарка свој времена у смислу који је њо значио њре сџоџинак њодина”.

Владимир Проџич

Прошле године одражана је изложба слика великог формата Катарине Јаковљевић у „Галерији 73” у Београду. На изложби су представљени најновији радови, слике из циклуса „После”.

Изложене слике су урађене техником акрила на платну уз минималне интервенције уљаном бојом преко акрилне подлоге, и углавном су формата 200 x 200 cm, или 150 x 150 cm.

Које је полазиште вашег истраживања у овом циклусу радова?

У раду се бавим ситуацијама насталим након великих олуја, снажних ветрова и урагана.

Слике из серије „После”, инспирисане су призорима уништених бродова и јахти на градским доковима и молловима, насталим након снажног атлантског урагана

„Иван” који је 2004. године погодио обале Сан Франциска. Инспирисана сликама тих рушевина, интригирала ме је првенствено сила једног кружног, јаког ветра који оставља иза себе хаос у коме се, ипак, након дужег посматрања помаља одређени естетски ред.

Какву поруку желите да нам пренесете наговештајем хармоније у призорима хаоса, нереста и уништења?

Оно што сам желела да покажем су заправо, невероватне јаке природне појаве, јаке од човека, која надиласе људско поимање, а опет у својој силини остављају могућност сталног обнављања, поновног рађања и стварања хармоније. Односно да су „бродоломи” сваког од нас – пролазни, а адаптивност човека на нову ситуацију незамисливо велика.

Рођена 1975. године, живи и ради у Београду.

Дипломирала на Факултету ликовних уметности 2001. године у класи професора Гордана Николића, а Специјалистичке студије завршила 2009. године, на Одсеку сликарство, у истој класи.

Излагала на четири самосталне и 30-ак групних изложби у земљи и иностранству, од којих је посебно значајна у галерији Ana Tzarev у Њујорку, на изложби „Women leaders of the world”, као једна од 6 одабраних уметница из целог света.

Бавила се и сценографијом на телевизији РТС 1, у серији „Женске приче”.

Асистент је сценографије у неколико филмова, као и представа у позоришту Дадов.

Члан је Удружења ликовних уметника Србије од 2001 године.

Нема школарине ни за овојгодишње бруцоше! **БЕСПЛАТНЕ СТУДИЈЕ НА МЕГАТРЕНД УНИВЕРЗИТЕТУ**

Мегатренд ове године прославља четврт века постојања и једини је приватни универзитет у земљи који својим студентима, већ трећу годину за редом, омогућава бесплатну прву годину студија.

Уз то, на Мегатренд универзитету кандидати не плаћају ни предписно тестирање, које се одржава од 22. марта, сваке суботе од 11 до 14 часова. И сам упис на прву годину – такође је бесплатан.

Ова специјална повољност, која умногоме олакшава почетак студија будућим бруцошима, а поготово њиховим родитељима, важи само за прву годину студирања. Сви студенти који стекну услове да пређу у другу годину студија

плаћаће редовну цену школарине од 1.500 евра, уз могућност плаћања у више рата почев од друге године студија. Овај износ школарине, као и услови плаћања, остају непромењени и у осталим годинама студирања. Школарина на Факултету за уметност и дизајн је нешто скупља и износи 3.500 евра, а за факултете ван Београда је 1.000 евра.

Што се тиче услова уписа, на Мегатренду нема класичног пријемног испита, већ кандидати полажу само тест склоности и способности, наравно бесплатно. Према својим склоностима, кандидати бирају који ће факултет или високу струковну школу Мегатренд универзитета уписати. Прва година је бесплатна на свим институцијама.

Зашто изабрати Мегатренд универзитет?

Традиција гарантује квалитет, а Мегатренд је најстарији и највећи приватни универзитет у Србији.

Укратко, постоји девет разлога за упис на Мегатренд универзитет:

- бесплатна прва година студија;
- савремени студијски програми, највиши стандарди студирања;
- одличан наставнички кадар;
- учење и полагање испита из више делова и током целе године;
- најмодернија инфраструктура и технички најсавременије опремљене зграде Универзитета;
- награђивање најбољих студената;
- најбоље могућности за праксу које организује Центар за развој каријере;
- интензивна међународна сарадња;
- богат и квалитетан друштвени живот, захваљујући културним, уметничким и спортским садржајима које Универзитет помаже.

Шта се студира на Мегатренду и која звања се стичу?

Мегатренд универзитет чине чак 11 факултета, 2 високе школе, Институт и телевизија „Метрополис“.

Програме у области **пословне економије** академици могу студирати у Београду, Зајечару, Ваљеву, Пожаревцу, Вршцу; **културе и медија** у Београду; **државне управе и администрације** у Београду; **компјутерских наука** у Београду; **савремене науке о пољопривреди** у Бачкој Тополи; **међународне економије у Београду**, а уметности и дизајна такође у Београду.

У свим наведеним областима, после завршених основних академских студија које трају 4 године, можете наставити студије за звање мастера или доктора наука, као и одређена специјалистичка звања.

Сазнајте све о бесплатном полагању, упису и било чему што вас занима о студирању на Мегатренд универзитету путем телефона: +381 11 220 3029, 2092 129, *338 (*ЕДУ) као и на веб-сајту: www.studirajbesplatno.rs. Све вести са Мегатренда можете пратити и на Facebook страници Универзитета, а лако ћете га пронаћи и на мрежи Twitter као и на каналу YouTube.

Нове наде модног дизајна на београдској „Недељи моде“

Запажено учешће на традиционалној београдској недељи моде имала је **Ивана Ђурић**, најбољи студент у својој генерацији, иначе дипломирала на Мегатренд универзитету, на Факултету за уметност и дизајн, одсек текстила и одевања у класи проф. Соње Крстић, где сада наставља своје постдипломске студије.

Иванина главна инспирација за њену колекцију „Freedom“, инспирисана је чувеним америчким брендом „Harley Davidson“, познатом по изради ручно рађених мотора, који носе одређени животни стил и важе за статусни симбол. „Freedom“ симболизује, као и „Harley Davidson“ – слободу, луксуз и самоистраживање. Колекција је направљена од природних материјала коже, вуне, свиле и памука. Елемент који је коришћен у већини модела и који се протеже кроз читаву колекцију су крила, која истовремено симболизују бренд и намећу назив колекције. Модели су прављени из комбинације правилних геометријских конструкција које су прелазиле из једне у другу придобијајући различите форме који прате женску силуету. Такође, не треба занемарити аксесоаре који доводе комплетан изглед до савршенства. Колекцијом преовлађују тамни тонови са детаљима сиве и хрома.

Ивана Костић је рођена у Београду 1980. године. Дипломирала је на Мегатренд универзитету, на Факултету за уметност и дизајн, одсек за текстил и одевање у класи проф. Соње Крстић.

На Београдској недељи моде, Ивана је представила своју колекцију „Бушидо“ која је инспирисана јапанском културом и њеним женским традиционалним одевним предметом кимоном, у комбинацији са научно-фантастичним, футуристичким филмовима, цртаћима манга и херојима стрипа. Иако је намењена за даме, у колекцији је присутан снажан мушки дух, чинећи жену да се у исто време осећа лепо као гејша и снажно као самурај. Узимајући у обзир њену сведеност, може се носити у свакодневном животу. Боја која преовладава у колекцији је црна са повременим металик одсјајем. Материјали су претежно природни, где преовађује кожа, лан и памук.

Марко Ивковић, дипломац Мегатренд универзитета на Факултету за уметност и дизајн, на одсеку за дизајн текстила, представио је своју колекцију „City Lights“ на Београдској недељи моде у пуном сјају, као што и само име налаже. Инспирацију је пронашао и снимцима градова у ноћи, где доминира тама са назнакама светлости. Направљена је од раскошних, природних материјала. У овој колекцији посебна пажња посвећена је ручној изради детаља и веза, као и детаља попут појасева и огрлица који су допринели аутентичности колекције. Сви детаљи су израђени у златној боји од стакла и метала како би на најбољи начин дочарали сјај и динамику градова окупаних светлима. Ова колекција је намењена софистицираним женама које су доследне елеганцији и гламуру, које имају аутентичан стил неподложен промени трендова у моди, већ који тежи самоусавршавању.

ЗЛАТНИ МОМЦИ СА ИНДУСТРИЈСКОГ ДИЗАЈНА

Факултет за уметност и дизајн (ФУД) Мегатренд универзитета је престижна институција посвећена образовању креативних личности. Основни циљ овог факултета је да образује креативце спремне да осмисле, промовишу и развију нове могућности у различитим уметничким дисциплинама, кроз индивидуални и тимски рад, као и њихове примене на савременом тржишту. На челу овог факултета је један од наших најпознатијих авангардних сликара **Милош Шобајић**.

Најуспешнији одсек овог релативно младог факултета, је Депарتمان индустријског дизајна. Захваљујући одлично формираном наставном плану, студенти овог одсека већ од друге године студија учествују на домаћим и међународним конкурсима, где редовно освајају награде и похвале. До сада су студенти овог одсека освојили седамнаест награда на међународним и домаћим такмичењима, а специјално за њих је организован и један интерни конкурс за стаклену амбалажу компаније „Гренки лист“.

Једна од области дизајна у којој се студенти ИД-а издвајају по броју награда је наутичка индустрија. Највећи успех који је један студент ФУД-а постигао у међународном стручном окружењу је сигурно **Ред Дот награда**, коју је за свој концептуални пројекат јахте „Massimo 55” добио **Младен Милошевић**, сада већ свршени студент одсека ИД. Његово дизајнерско решење, рађено на четвртој години студија, има палубу која се

трансформише у удобни одељак за уживање на морској пучини.

Још један од успешних студената индустријског дизајна на ФУД је **Вук Драговић**. Инспирисан страхом од пливања на отвореном мору, млади српски дизајнер је пројектовао јахту „Атреидес” која има посебну способност – активирајући специјални механизам, испод степеница се извлачи монтажни базен где се можете купати без бојазни да ће вас појести нека морска неман. Вуков дизајн се толико допао страним компанијама које се баве продајом јахти, да су многе његов пројекат ставиле на своју интернет презентацију, описујући га као решење које даје нову димензију наутичком уживању. Овај свршени студент каже да је јахта његов завршни рад из предмета Дизајн производа код **проф. Милана Јовановића**, који студенте веома успешно уводи у свет наутике.

И Младен и Вук су своју професионалну каријеру наставили да граде у Азији, као тражени самостални дизајнери.

Дарко Марковић, свршени студент Факултета за уметност и дизајн Мегатренд универзитета, Одсека за индустријски дизајн, је још један од студената који је 2009. и 2010. године награђиван на светским конкурсима:

- **МДРА 2009, САД** – добио је признање на међународном наутичком конкурс у организацији специјализованог америчког сајта поморске индустрије. Његов пројекат је ушао међу најбоље радове (диплома Honorable Mention) на овом конкурс. Студентски рад „Eriperer Rescue“ рађен је на предмету Концептуални дизајн и представља лежаљку за одмор и сунчање која се претвара у сплав

за спасавање приликом бродолома на малим бродовима који не могу да понесу велике спасилачке чамце

- **АУТОР 2010, Загреб** – освојио је II награду на међународној конференцији о дизајну аутомобила Ауто(р). Међу педесет пристиглих радова, пројекат Дарка Марковића „Mercedes Ball“, са темом „лакше кретање кроз град за старије особе“ рађен је на предмету Дизајн возила на четвртој години студија. Дарко је добио стипендију за мастер студије на Универзитету „Politecnico di Milano“ и први је од студената са ИД-а који је почео да осваја награде за дизајн аутомобила

Млади иноватор **Дамњан Митић** добитник је Гран-прија на највећем интернационалном сајму иновација у Сеулу „СХФ“ 2009. где је било изложено неколико хиљада проналазака из више од 35 земаља света. На овој манифестацији он је освојио Гран-при награду и сребрну медаљу за дизајнерска решења мултифункционалне столице и групе других дизајнерских креација. Дамњан је, такође, завршио Факултет за уметност и дизајн Мегатренд универзитета и, гледајући укупан број награда, за сада је најуспешнији појединачни студент свог одсека. Добитник је многих интернационалних признања, међу којима су:

- **АРХИМЕД 2009, Москва** – на светском сајму проналазака и интелектуалне својине, освојио је сребрну медаљу.
- **ТЕСЛА ФЕСТ 2009, Нови Сад** – награда за

дизајн електричног аутомобила EGGO, златна плакета и диплома на међународном фестивалу иновација, знања и стваралаштва ТЕСЛА ФЕСТ у Новом Саду, за концепт дизајн аутомобила EGGO на електрични погон, рађен на предмету Дизајн возила.

- **INVENTICA 2009, Румунија** – диплома на 13. међународном салону истраживања, иновација и трансфера технологија.
- **АУТОР 2010, Загреб** – освојио је III место на дизајн конкурс на међународној конференцији о дизајну аутомобила „Ауто(р)“ одржаној у Загребу.

Његош Лакић, свршени мастер студент Факултета за уметност и дизајн, инспирацију за свој дизајн проналази у природи, анатомији, инсектима и води. Његови пројекти објављени су на многобројним стручним сајтовима. Како Његош каже, велику заслугу за његов напредак имају професори са овог факултета, који су своје дугогодишње искуство пренели на студенте. Његош је добитник награда:

- **АУТОР 2010, Загреб** – његов рад је ушао у финале на дизајнерском конкурс међународне конференције о дизајну аутомобила „Ауто(р)“ одржаној у Загребу.
- **СИЕПА 2011, Београд** – добио је диплому на конкурс агенције СИЕПА, „Редизајн – стварајмо нове брендове“. Радио је амбалажу чоколадне табле, рађен на предмету Графичко обликовање производа.

Његош сада ради пројекте из аутомобилске индустрије за једног познатог европског произвођача електричних возила.

reklap pakovanja

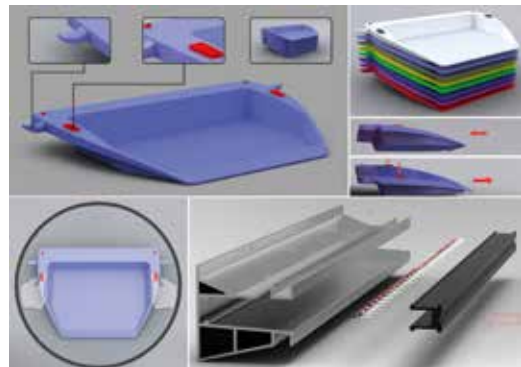
3D prikaz

Душан Лазић је још један успешан студент Факултета за уметност и дизајн. Његов рад је 2011. био похваљен на домаћем конкурс СИЕ-ПА, Београд – где је добио награду на конкурс „Редизајн – стварамо нове брендове“. Дизајн амбалаже за „Royal Eco Food“ рађен на предмету Графичко обликовање производа.

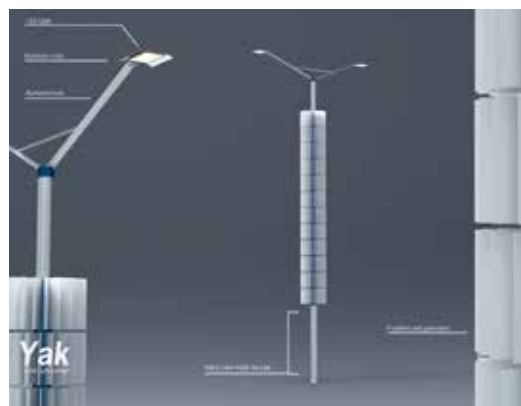
Душан је, такође, добитник две награде (I и III место) на интерном конкурс компаније „Гренки лист“, организованом специјално за ФУД у 2012. години. Његов друг са класе **Вук Караџић** је имао исту срећу да освоји две награде на истом конкурс за амбалажу, такође I и III место. Два друга места освојили су **Велимир Скалушевић** и **Милош Катић**. Поред награђеног идејног решења, што је велики подстицај, сви студенти су добили и новчане награде.

Још једна област у којој студенти одсека Индуријски дизајн на ФУД Мегатренд редовно освајају награде је иновативна примена алуминијумских профила. Скоро сваке године, на америчком конкурс који организује удружење произвођача екструдованих алуминијумских профила, неки студент постигне запажен успех.

Мирослав Флорјанчић је 2011. године отпочео традицију добијања награда на **ET Foundation**, САД, својим пројектом постављања послужавника за ресторане брзе хране.

Наредне године (2012) награду је освојио **Стефан Марјановић**, који је ванредно радио на овом пројекту и поред наставе. Његов пројекат „**Yak**“, улична расвета напајана ветром, освојио је прво место на поменутом дизајнерском такмичењу.

Нове генерације студената настављају утабаним стазама, па су и ове године двоје студената освојили награде на овом светском такмичењу. **Милан Јаснић**, студент друге године студија на ИД-у, освојио је друго место својим решењем за степенишну расвету у ванредним ситуацијама.

Поред момака са ИД-а, још једна девојка је однела награду на поменутом конкурс. **Горана Нешић** је својим оригиналним решењем добила „Honorable Mention“, доказујући да индустријски дизајн није само мушки позив.

Ове године је још и **Велимир Скалушевић**, студент завршне године ФУД, освојио треће место на конкурс за амбалажу вотке, на сајту „Јовото“.

Сви поменути успеси које млади дизајнери постижу на светској сцени, показују да индустријски дизајн има перспективу и у несигурним временима, и да се кроз позив који се пре свега воли, могу постићи велике ствари.

Традиционална изложба најбољих студентских радова Факултета за уметност и дизајн

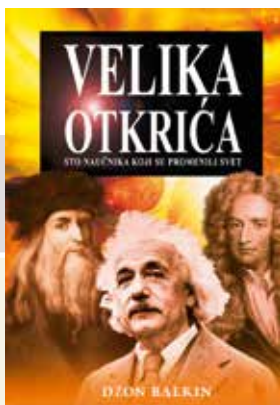
На ексклузивној локацији у кући Краља Петра, ул. Васе Пелагића 40, сваке године одржава се традиционална изложба најбољих радова студената четврте године Факултета за уметност и дизајн (ФУД).

„Прошлогодишњом апсолвентском изложбом, представили смо изузетно талентовану генерацију младих дизајнера и ликовних стваралаца“, наглашава наш чувени сликар Милош Шобајић, иначе декан овог Факултета.

Студенти ФУД-а, будући графички дизајнери, модни креатори, индустријски дизајнери, дизајнери ентеријера и сценографи, интензивним практичним радом још у току студија успевају квалитетно да презентују свој рад, а доказ су многобројне освојене награде на домаћим и иностраним конкурсима у области примењене уметности и дизајна.

Будући да су професори Факултета за уметност и дизајн, успешни и доказани креатори из области дизајна и ликовне уметности, који раде са малим групама студената, квалитет наставе је на изузетно високом нивоу и то се одражава и на квалитет студентских радова.

Књижевне препоруке

Велика открића – сто научника који су променили свет

Џон Балкин

„Ако сам видео даље од других“, рекао је сер Исак Њутн, „то је због тога што сам стајао на раменима дивова!“

Велика открића представљају нам стотину од тих дивова и разматрају њихова достигнућа – достигнућа мушкараца и жена који су, често упркос крајњем скептицизму или чак негирању, настојали и успели у томе да помере границе људског знања. Покривајући широк опсег научних домета, од Коперникове и Галилејеве космологије, преко Хипократових и Галенових медицинских открића, она обухватају области физике, биологије, хемије и генетике.

Ово је прича о идејама које су обликовале данашњи свет и о идејама које ће обликовати будућност.

Бескрајни спискови

Умберто Еко

Сви ви који волите Историју Лепоте и Историју ружноће Умберто Ека имате разлог да се обрадујете.

Пред вама је трећа књига из ове серије коју је Еко назвао Бескрајни спискови.

Овом књигом Умберто Еко заокружује свој енциклопедијски рад на пољу уметности који је започео књигама Историја лепоте и Историја ружноће.

Своја размишљања илуструје цитатима из великих дела светске књижевности као и ликовним и вајарским репродукцијама.

Тема књиге јесте феномен спискова. Ека занима потреба човечанства да набраја и каталогизује појаве и добра која чине његов свет.

Као први списак који настаје из тежње да се хаотична разбацаност претвори у ред, Еко истиче Хомеров списак бродова у Илијади, а потом кроз историју књижевности уочава још много таквих репрезентативних, вртоглавих спискова.

Ова књига са претходне две чини лепу теоријско-ликовну фазу Ековог стваралаштва.

Тесла, портрет међу маскама

Владимир Пишталo

У жељи да избегне класично фабулирање, писац склапа мозаичне слике од битних догађаја Теслиног живота – кључних реченица, утисака, визија, снова. Поглавља су кратка, сведена на дијалоге од само неколико пажљиво бираних реченица, описе од једне метафоричне сентенце, реминисценција које не трају дуже од помисли која сине и одмах утихне. Изломљена фактура текста се тако открива у бљесковима, што је и раније била једна од кључних карактеристика Пишталовог рукописа, и ова стилска одредница се на извештајан начин уклапа у Теслину биографију из које је познато да су му се генијална открића откривала у бљесковима.

И поред секвенцијалног приступа који се базира на сликама-бљесковима, Пишталo читаоца традиционално, хронолошки води кроз Теслину биографију. Теслин лик остаје и даље надреално загоњетан, вероватно и зато што литература увек поставља питања, а ретко када даје готове одговоре.

Позориште

Злочин и казна

Представа „Злочин и казна“ у режији Ане Томовић, премијерно је изводи се у Театру „Бојан Ступица“ (ЈДП).

Дело Ф. М. Достојевског „Злочин и казна“ први пут је изведено на сцени Југословенског драмског позориста 18. марта 1971. године по драматизацији и у режији Мирослава Беловића.

„Идејни је концепт такав да је у злочину већ садржана казна, да је то двоје неодојиво. Раскољников би врло радо одвојио то двоје, учинио би злочин без казне, јер мисли да он не треба да буде кажњен; можда неко други треба, неки обичан човек сигурно али он не треба пошто он има дар да овом свету каже нову реч. Казна је – саставни део тог метафизичког питања, питања истине – да свака наша акција у реалности има одређену последицу. Могли бисмо рећи, акција и последица, уместо злочина и казне.“

(редитељка Ана Томовић о представи)

Улоге тумаче Никола Ракочевић, Љубомир Бандовић, Милена Живановић, Александар Радојичић, Урош Јаковљевић, Богдан Диклић / Горан Шушљик, Дубравко Јовановић и Слободан Тешић.

Госпођица

„Госпођица“, према роману Иве Андрића, драматизација Марко Фотез, редитељ Горчин Стојановић, Југословенско драмско позориште

У основи текста представе „Госпођица“ приказан је тврдичлук и особењаштво, урамљени темом утицаја породичног наслеђа на обликовање трагичне судбине појединца Протагонисткиња Рајка Радаковић је жртва очевих захтева за немилосрдном штедњом, фаталистички изречених на његовој самрти, али и сопствене немогућности да одбаци ове окове наслеђених грехова. Њен лик има један избеновски ехо, не само због тог важног мотива кобне породичне заоставштине, већ и због продорности њеног психолошко-социолошког портрета.

Улоге тумаче: Наташа Нинковић, Анђелика Симић, Јасмина Абрамовић, Наташа Тапушковић, Срђан Тимаров, Војислав Брајовић и други.

FAKULTET ZA UMETNOST I DIZAJN

MEGATREND
UNIVERZITET
OBRAZOVANJE. OD 1989.

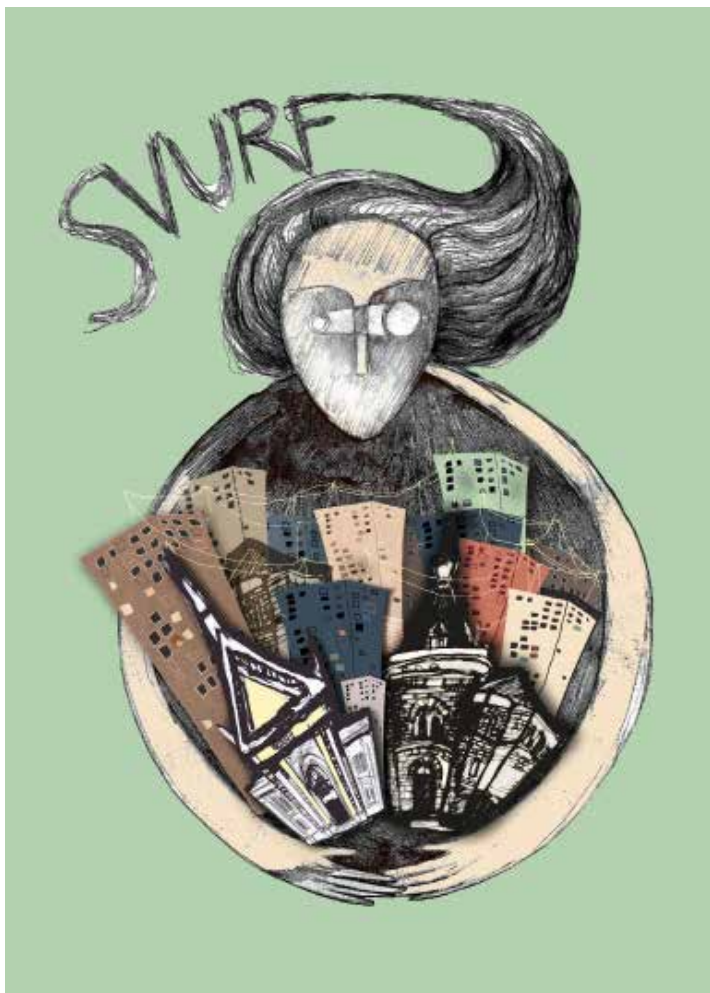
Bulevar umetnosti 29, 11070 Novi Beograd
011/2138-396, 2147-673
www.megatrend.edu.rs

У следећем броју:

Школска слава Свети Сава

Квиз из области опште културе одржан на дан обележавања школске славе Светог Саве.

СВУРФ 2013.

Савсковеначки урбан фест – манифестација из области музичког, ликовног и драмског стваралаштва која на општини Савски венац сваке године окупља основце, средњошколце и студенте који својим креативностима обогаћују културу Београда.

ШКОЛА ЗА ДИЗАЈН

Информације за припремну наставу у Школи за дизајн на телефон 060/5600043 и на сајту www.dizajnerska.edu.rs